

SOPHIE KINSELLA

Všechny její naděje
se rozplynou.
Ale jednou se jí přece
sny musí splnit!

Můj
(téměř)
dokonalý
život

Můj
(téměř) dokonalý
život

SOPHIE
KINSELLA

(téměř) Můj
dokonalý
život

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 Madhen Media Ltd

All rights reserved.

Z anglického originálu *My (not so) Perfect Life*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2017)

přeložila © 2017 Daria Dvořáková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-982-4 (pdf)

Nicki Kennedyové

ČÁST PRVNÍ

Jedna

Zaprvé: Mohlo by to být horší. Ohledně dojíždění by to mohlo být mnohem horší, a to musím mít na paměti. Zadruhé: Stojí to za to. *Chci* bydlet v Londýně; *chci* to dělat; a dojíždění k tomu prostě patří. Patří k zážitkům z Londýna jako galerie Tate Modern.

(I když Tate Modern se to zase tolik nepodobá. Špatný příklad.)

Můj táta říkává: Když neumíš běhat s velkými psy, zůstaň na verandě. A já chci běhat s velkými psy. Proto jsem tu.

A vůbec, dvacetiminutová chůze na nádraží je prima. Dokonce zábavná. Ostrý vzduch nevlídného prosince se mi zařezává do plic jako nůž, ale já nedbám. Den začal a já vyrážím.

Kabát mám dost teplý, i když stál 9,99 liber a koupila jsem ho na bleším trhu. Byl na něm štítek CHRISTIN BIOR, ale hned po příchodu domů jsem ho odstříhla. Nemůžete pracovat tam, kde já, a mít kabát se štítkem CHRISTIN BIOR. Spíš něco opravdu od Christiana Diora. Nebo něco japonského. Případně vůbec bez štítku, pokud si sami šijete šaty z retro-látek, které jste získali v Alfies Antiques.

Ale CHRISTIN BIOR *rozhodně ne*.

Před catfordským mostem mírně znervózním. *Opravdu* se dnes nechci opozdit. Šéfka začala dostávat záchvaty zuřivosti vůči lidem, kteří „se neustále poflakuji“, takže jsem vyrazila o dvacet minut dřív pro případ, že by se to dneska nějak zadrhlo.

Ale už teď můžu říct, že je to mnohem horší, než jsem čekala.

Na naši trati bylo v poslední době mnoho problémů a bez jakéhokoli upozornění se rušily spoje. Potíž je v tom, že v londýnské dopravní špičce se *vlak*y bez následků rušit nedají. Co mají lidé, kteří s nimi chtěli jet do práce, asi tak dělat? Vypařit se?

Když procházím kontrolou jízdenek, už znám odpověď. Hromadí se na nástupišti, pokukují po informační tabuli, prodírají se dopředu, civějí na trať, mračí se na ostatní a současně se je snaží nevidět.

Proboha. Museli zrušit nejméně dva spoje, protože na strategickém místě na okraji nástupiště se tlačí lidí nejméně na tři vlaky. Je polovina prosince, ale nulová vánoční atmosféra. Všichni jsou promrzlí a naštvaní jako každé pondělní ráno. Sváteční atmosféru naznačuje pouze pár ubohých elektrických světylek a řada upozornění na omezený sváteční provoz.

S pocuchanými nervy se připojím k davu a oddechnu si, když dorazí vlak do stanice. Ne že bych se do něj *dostala*. (Dostat se hned do prvního vlaku? Takový nesmysl.) Lidé jsou namačkaní na orosená okna, a když se dveře otevrou, vypadne z nich jediná, značně pomuchlaná žena, která se pokouší rychle vzpamatovat.

Nicméně dav se vzdme, spousta lidí se nacpe dovnitř, a když vlak odjede, stojím na nástupišti kolejm mnohem blíž. Teď musím jenom držet místo a *nedovolit* tomu vychrtlíkovi s nagelovanými vlasy, aby mě předběhl. Sundala jsem si sluchátka, abych dobře slyšela hlášení a byla bdělá a ve střehu.

Dojíždění do Londýna je v podstatě boj. Člověk si musí neustále prorážet prostor, postupovat po centimetrech, a ani na okamžik nepovolit. V opačném případě vás totiž ostatní předběhnou. Nebo zašlápnou.

Přesně za jedenáct minut je tu další vlak. Cpu se dopředu s davem a snažím se nevnímat průběžné hlášky typu: „Můžete se malinko pohnout?“, „Tam uvnitř je ještě místo!“, „Musíte se tam jen trochu víc *zmáčknout!*“

Zjistila jsem, že se lidé ve vlaku tváří úplně jinak než lidé na nástupišti – zejména ti, kterým se podařilo sednout. Ti totiž překonali horský masiv do Švýcarska. Ani nezvednou oči. Mají sice trochu špatné svědomí, ale zarputile předstírají, že už jsou mimo dění: „*Já vím, že jste tam; já vím, že je to strašné, zatímco já si tady pohodlně sedím, ale já jsem si tím taky prošel, tak mi dejte svatý pokoj a dovolte mi laskavě soustředit se na čtečku Kindle, jasný?*“

Lidé se neustále tlačí a někteří mě postrkují dopředu – do zad se mi zarávají něčí prsty –, až najednou pod nohama ucítím podlahu vagonu. Teď musím najít kliku nebo nějaké držátko – cokoli – a zapáčit. Jakmile jste jednou nohou ve vlaku, jste uvnitř.

Jakýsi muž kus za mnou se zřejmě hrozně zlobí – slyším, jak hlasitě nadává. A najednou se na mě začne jako přílivová vlna valit masa lidí. Tohle jsem zažila pouze několikrát, ale je to strašné. Zvedne mě to do výše, takže se nedotýkám nohama podlahy, vymrští dopředu, a když se dveře vlaku zavřou, jsem zapresovaná mezi dva chlápky – jednoho v obleku a druhého v teplácích – a holku, která se tam cpe panini.

Jsme tak blízko sebe, že mám to její panini jenom pár centimetrů od obličeje. Pokaždé když si kousne, ucítím závan pesta. Ale já si toho snažím nevšímát. I toho děvčete. I těch dvou chlápků. I když na sobě cítím teplé stehno muže v teplácích a před očima mám jeho zarostlý krk. Když se vlak rozjede, neustále do sebe narážíme, ale snažíme se na sebe nedívat. Kdybyste se na sebe podívali, zavolali by na vás možná policii nebo tak něco.

Abych se nějak zabavila, snažím se naplánovat si zbytek cesty. Až dojedu na Waterloo East, najdu si stanici metra s nejvýhodnější polohou. Můžu jet do Jubilee-District (cesta tam se strašně vleče), nebo do Jubilee-Central (k výstupu na opačnou stranu se jde strašně dlouho), nebo na Overground (tam se musí jít ještě dál).

Pochopitelně, kdybych *věděla*, že nakonec budu pracovat v Chiswicku, nenajala bych si byt v Catfordu. Ale když jsem poprvé přijela do Londýna, byla jsem na praxi ve východním Londýně. (V inzerátu si říkali „Shoreditch“. Ale *žádná* taková čtvrt to nebyla.) Catford byl levný, blízko a stejně bych na západní Londýn neměla, a dojíždění není *tak* špatné –

„Jéééé!“ vyjeknu, když sebou vlak cukne a já letím neovladatelně dopředu. I s tou holkou to hodilo, vrazila mi ruku do obličeje, a než jsem se stačila vzpamatovat, otevřenou pusou jsem přistála na konci jejího panini.

Co–Cože?

Tak moc jsem se lekla, že nevím, co teď. Pusou mám plnou teplého kynutého těsta s nakrájenou mozzarellou. Jak se to mohlo *stát*?

Instinktivně scvaknu zuby, čehož okamžitě lituju. I když..., co jiného jsem vlastně mohla dělat? S plnou pusou se nervózně podívám na dívku.

„Pardon,“ chci zabrumlat, ale vyrazí ze mě cosi nesrozumitelného.

„Co to *sakra* má znamenat?“ obrátí se holka nevěřicně na vagon. „Ona mi schramstla snídani!“

Nervozitou se mi orosí celá hlava. To je špatné. *Špatné*. Co mám teď

dělat? Ukousnout si? (To je špatné.) Vyplivnout to? (Ještě horší. Fuj.) Nemá to žádné dobré řešení.

Hoří mi celý obličej, ale nakonec si ten kus panini ukousnu. Teď musím rozžvýkat velké sousto čísi lepkavé snídaně za civějících pohledů okolo stojících lidí.

„Vážně se omlouvám,“ řeknu rozpačitě dívčině, jakmile se mi podaří sousto spolknout. „Doufám, že si na zbytku pochutnáte.“

„Já to už *nechci*.“ Znechuceně se na mě podívá. „Je tam plno vašich bacilů.“

„A kdo si myslíte, že stojí o vaše bacily? Má vina to nebyla. Já jsem na to spadla.“

„Tak vy jste na to *spadla*,“ opakuje po mně tak skepticky, až se na ni upřeně zadívám.

„Ano! Jistě! Jakože, vy si snad myslíte – že jsem to udělala *záměrně*?“

„Kdo ví?“ Na zbytek snídaně položí ochránářsky ruku, jako by se bála, že se na něj vrhnu také. „Londýn je plný všelijakých podivínů.“

„Já nejsem žádný podivín!“

„Na mě si můžete klidně ‚spadnout‘, puso,“ vloží se chlápek v teplácích s přihlouplým úšklebkem. „Ale nekousat!“ dodá a celý vagon se zasměje.

Obličej mi ještě více zčervená, ale *nehodlám* na to nijak reagovat. Už k tomu není stejně co dodat.

Příštích patnáct minut civím upřeně dopředu a snažím se přežít ve vlastní bublině. Na Waterloo East všichni z vlaku vystoupíme a s úlevou se nadechneme vzduchu zamořeného zplodinami. Co nejrychleji uháním do podzemky, vyberu si Jubilee-District a přidám se k davu u dveří. Pak se podívám na hodinky a potlačím povzdech. Už jsem na cestě čtyřicet pět minut a ještě *zdaleka* nejsem na místě.

Když mi kdosi stoupne na nohu jehlovým podpatkem, vzpomenu si na tátu, jak otevírá dokořán kuchyňské dveře, vykročí ven, rozpráhne ruce, jako by chtěl obejmout pole a nekonečnou oblohu, se slovy: „Nejkratší dojíždění na světě, holčičko. Nejkratší dojíždění na světě.“ Když jsem byla malá, neměla jsem představu, co tím chce říct, ale teď...

„Postupte si do vozu! Mohli byste *postoupit*?“ Muž na nástupišti vedle mě zakřičí tak hlasitě, až sebou trhnu. Vlak je tady a nastává klasická bitva mezi lidmi uvnitř vagonu, domnívajícími se, že už se tam nevejde ani

noha, a lidmi na nástupišti, kteří zkušeným pohledem forenzního kriminalisty zkouknou volný prostor a usoudí, že se tam pohodlně naštosuje další dvacítká.

Nakonec se dostanu do vlaku, na stanici Westminster se z něj proderu ven a čekám na District line, kterou se doplazím na Turnham Green. Když vystoupím z metra, podívám se na hodinky a dám se do běhu. Kruci. Nezbyvá mi ani deset minut.

Naše firma sídlí ve velké světlé budově Philimore House. Kousek od ní mi srdce buší jako zvon, takže zpomalím. Na levé patě mám obrovský pučhýř, ale hlavní věc je, že jsem to zvládla. Jsem tu včas. Nečekaně tu na mě v hale čeká výtah, takže nastoupím a snažím se urovnat si vlasy, které se mi při úprku po Chiswick High Road rozcuchaly. Celá cesta trvala hodinu dvacet, ale mohlo to být mnohem horší...

„Stát!“ Velitelský hlas mě zmrazí v pohybu. Halou dlouhými kroky pádí známá postava. Na vysokých podpatcích a dlouhých nohou, s nákladným melírem, v bomberu s krátkou sukní z oranžové látky s hrubou texturou, vedle níž veškeré ostatní oblečení vypadá najednou obnošeně a nudně. Zejména má černá úpletová sukně za 8,99 liber z blešáku.

Žena má úžasné obočí. Někteří lidé se prostě s nádherným obočím narodí a ona patří k nim.

„Příšerná cesta,“ utrousí při nástupu do výtahu. Hlas jí zní chraptivě, kovově a dospěle. Je to hlas, který všechno ví, všechno zná a nemá čas na hlouposti. Pěstěným prstem zmáčkne číslo podlaží a začneme stoupat. „Neuvěřitelně příšerná,“ opakuje. „Na křižovatce Chiswick Lane *nefungovala* světla. Trvalo mi to z domu pětadvacet minut. Pětadvacet minut!“

Změří si mě ostrým ostržím pohledem a mně dojde, že čeká na patřičnou odpověď.

„Páni,“ vydechnu. „Chudinko!“

Dveře výtahu se otevřou a ona vypočoduje ven. Za okamžik vyjdu za ní, pozoruju její sestřih, který se jí při každém kroku tvaruje do dokonalého účesu, a vdechuju její zvláštní vůni (vytvořenou na zakázku v pařížské Annick Goutal, kam si vyrazila u příležitosti pátého výročí svatby).

To je má šéfová. To je Deméter. Žena s dokonalým životem.

Vůbec nepřeháním. Když říkám, že má Deméter dokonalý život, věřte mi, že nelžu. *Všechno, co byste si mohli od života přát, ona má.* Práci, rodinu, a vše ve špičkové kvalitě. Od začátku do konce. I své jméno. Je tak neobyčejné, že se vůbec nemusí zatěžovat vlastním příjmením (Farloweová). Je to prostě *Deméter*. Jako *Madonna*. „Dobrý den,“ slýchám ji říkávat trochu zvučnějším a sebejistým hlasem do telefonu. „Tady *De-mé-ter*.“

Je jí pětadvacet a přes rok byla tvůrčí ředitelkou u Cooper Clemmow. Cooper Clemmow je brandingová agentura s několika opravdu významnými klienty – proto je Deméter skutečně třída. Kancelář má plnou ocenění, zarámovaných fotografií s celebritami a vystavených výrobků, kterým pomohla prorazit na trhu.

Je vysoká a štíhlá, s lesklými tmavými vlasy a, jak jsem se už zmínila, úžasným obočím. Kolik si vydělává, sice nevím, ale bydlí na Shepherd's Bush v neuvěřitelném domě, za který zaplatila přes dva miliony liber – alespoň podle mé kamarádky Flory.

Od ní také vím, že prý si Deméter nechala materiál na podlahu do obývacího pokoje – recyklované dubové parkety – dovést až odkudsi z Francie a prý stál *majlant*. Flora má podobné pracovní zařazení jako já – týmová tvůrčí pracovnice – a je doslova nevyčerpatelnou studnicí všemožných drbů o Deméter.

Jednou jsem se byla na Deméterin dům podívat, ne že bych byla zrovna její fanyнка, ale protože jsem náhodou byla poblíž, znala její adresu a vůbec, proč se nekouknout, v jakém baráku šéfová bydlí, když má člověk možnost, že? (A co bych zatloukala: znala jsem jenom jméno ulice. Číslo domu jsem si vygooglovala na místě.)

Dům je, to se ví, odporně elegantní. Jako by vypadl ze stránek časopisu o bydlení. A *skutečně* v jednom také figuroval. Psali o něm v *Livingetc* se záběrem elegantní a nadlidsky efektivně vyhlížející Deméter v topu s retropotiskem ve sněhobílé kuchyni.

Chvilí jsem si dům prohlížela. Rozhodně ne mlsně – spíš schlíple. *Vím, kde je mé místo.* Hlavní dveře jsou v nádherném šedozeleném odstínu – určitě Farrow & Ball nebo Little Greene – se starobyle vyhlížejícím klepadlem ve tvaru lví hlavy a předním elegantním světle šedým schodištěm.

I zbytek domu je úžasně impozantní – dřevěné okenní rámy a žaluzie ze stejného materiálu a průhled na stromový dům v zahradě –, ale já byla bez sebe už z těch vstupních dveří. A z toho schodiště. Představte si nádherné kamenné schody, po kterých se den co den snášíte na ulici jako pohádková princezna. Tomu říkám fantastický začátek dne.

Dvě auta před domem. Šedé audi a černé volvo SUV, nablýskané a svítící novotou. Deméter má výhradně módní věci svítící novotou (značkový odšťavňovač), eventuálně staré a originální, případně stylové (masivní starožitný dřevěný náhrdelník, který si přivezla z Jižní Afriky). „Originální“ je nejspíš Deméterino nejoblíbenější slovo; užívá ho přibližně třicetkrát denně.

Deméter je vdaná, *pochopitelně*, má dvě děti, *pochopitelně*, syna Hala a dceru Coco. Má milion přátel, které zná „odjakživa“, a v jednom kuse chodí na večírky, společenské akce a udílení cen v různých uměleckých odvětvích. Občas vzdychá a říká, že tento týden je to už třetí večer strávený mimo dům, a při přezouvání do botiček Miu Miu vykřikuje, že je masochistka. (Přináší mi spoustu obalů od Net-A-Porter, abych je za ni odnesla k recyklaci, takže vím, jaké značky nosí. Miu Miu. Výprodejovou Marni. Dries van Noten. Také často Zaru.) Ale pak s rozzářenýma očima vyrazí ven a zanedlouho se její fotografie objeví na facebookových stránkách Cooper Clemmow, na twitteru a podobně. Deméter, naprosto dokonalá v elegantním černém topu (patrně Helmut Lang; toho má také v oblibě), zářící, s vinnou sklenkou v ruce mezi proslulými designéry.

A pravdou je, že jí *nezávidím*. Ne tak docela. Nechci být Deméter. Nestojím o její věci. Vždyť co bych si v šestadvaceti počala s volvem nebo SUV?

Ale při pohledu na ni se nemůžu zbavit... takové myšlenky: Dokázala bych být jako ona? Kdybych byla tak zazobaná, dokázala bych žít podobně? Nejde jenom o věci, ale také o sebedůvěru. O styl. O tu rafinovanost. A konexe. Klidně bych do toho investovala příštích dvacet let – co to povídám, byla bych v sedmém nebi! Kdybyste mi řekli: *Hele, když budeš makat jako mourovatá, za dvacet let na tom budeš stejně*, okamžitě bych začala zuby a vrhla se do práce.

Jenomže tak to nefunguje. Nikdy by to tak nedopadlo. Všude se mluví o „žebříčcích“, „kariérních strukturách“ a „jak se v práci vyšvihnout nahoru“,

ale i kdybych se udřela k smrti, žádný žebříček, který by mě vytáhl k Deméteriinu životu, nikde nevidím.

Jakože, dva melouny liber za barák?

Dva *melouny*?

Jednou jsem si to spočítala. Předpokládejme, že by mi banka takovou sumu někdy půjčila – což je čirá fikce –, při mém současném platu bych to splatila za 193,4 let (a zkuste se toho dožít). Když se mi to číslo objevilo na kalkulačce, dostala jsem hysterický záchvat smíchu. Hovoří se o generační propasti. Spíš generační průrvě. Generačním Velkým kaňonu. Neexistuje tak dlouhý žebřík, který by dosáhl z mé životní situace do Deméteriiny, aniž by se stalo něco mimořádného, kupříkladu výhra v loterii, bohatí rodiče nebo nějaký geniální nápad na webových stránkách, kterým bych vydělala jmění. (Ne že bych se o to nesnažila. Každíčký večer se zkouším vymyslet nový typ podprsenky nebo nízkokalorický dezert. Zatím nic.)

Čili pokoušet se být celá jako Deméter je naprosté bláznovství. Ale nějaký drobeček bych snad zvládla. Pár dosažitelných věcí. Můžu ji pozorovat, studovat. Můžu se naučit, jak se jí podobat.

A také se hlavně můžu naučit, jak se jí ani trochu *nepodobat*.

Protože, já vám to ještě neřekla? Je to ženská na zabítí. Je dokonalá a současně příšerná. Obojí.

Právě si zapínám počítač, když Deméter se sojovým latte v ruce vrazí jako vichřice do naší velkoprostorové kanceláře. „Lidi,“ vykřikne. „Lidi, poslouvejte.“

Tohle je další z Deméteriiných oblíbených slov: „lidi“. Vpadne do naší kanceláře a exaltovaně zahaleká „lidi“, abychom všichni nechali práce, jako že má nějaké superdůležité prohlášení, bez něž nikdo nemůže dál žít. Zatímco *ve skutečnosti* chce něco velmi konkrétního jedinému člověku, ale protože si příliš nepamatuje, kdo z nás co dělá, ani jak se jmenujeme, musí se obrátit na všechny.

No dobře, trochu přeháním, ale ne moc. Ještě jsem nepotkala nikoho, kdo by si tak málo pamatoval jména jako Deméter. Flora mi jednou řekla, že Deméter má problém s vizuální pamětí, že si nedokáže zapamatovat

obličej, ale že to nechce přiznat, protože je přesvědčená, že to nemá na její schopnost vykonávat práci žádný vliv.

To bych se moc divila: vliv to opravdu má.

A další překvapení: Co má paměť na obličej společného s pamětí na jména? Jsem tu už sedm měsíců a vzala bych na to jed, že vůbec neví, jestli se jmenuju Cath nebo Cat.

A já jsem přitom Cat. Jako zkratka Catherine. Protože..., no prostě. Zní to šik. Je to krátké a má to šmrnc. Je to moderní. Je to londýnské. Jsem to já. Cat. Cat Brennerová.

Nazdar, já jsem Cat.

Nazdar, já jsem Catherine, ale říkejte mi Cat.

Tak dobře, na rovinu: Tak *úplně* to nemám zažité. Zatím. Ještě kousíček Katie ve mně zbyl. Při nástupu do této práce jsem si začala říkat „Cat“, ale z nějakého důvodu jsem si na to ještě nezvykla. Když na mě někdo zavolá „Cat“, nezareaguju někdy tak rychle, jak bych měla. Mám trochu problém s podpisováním a stala se mi dokonce taková trapná věc, že když se celá kancelář podepisovala na takové to velké blahopřání, já musela vymazávat „K“. Naštěstí to nikdo neviděl. Jakože, vlastní *jméno* by člověku asi problémy dělat nemělo.

Ale jsem rozhodnutá stát se Cat. *Budu* Cat. Je to moje zcela nové londýnské jméno. V životě jsem měla zatím tři práce (no tak dobře, dvě z nich byly jenom praxe), a při každém dalším kroku jsem se trochu změnila. Změna z Katie na Cat je jenom poslední stadium.

Katie je jméno na doma. Pro Somerset. Pro různolící kudrnatou vesničku, která chodí v džínách, holínkách a flísové bundě, přiložené jako dárek k dodávce krmení pro ovce. Pro holku, jejíž celý společenský život se odehrává v místní hospodě nebo v Ritzy ve Warretonu. Holku, kterou jsem nechala doma.

Odjakživa jsem chtěla ze Somersetu pryč. Chtěla jsem do Londýna. Nikdy jsem neměla na stěně svého pokoje žádnou chlapeckou kapelu. Měla jsem tam mapu metra. Plakáty s londýnským Okem a Okurkou.

První praxe, kterou jsem sehnala, byla v Birminghamu, i to je velké město. Se spoustou obchodů, leskem a cvrkotem..., ale *Londýn* to není. Nemá to ten londýnský šmrnc, při kterém mi vyletí tep. Nemá to pano-

ráma. Historii. Možnost projít se kolem opravdického Big Benu a poslouchat jeho odbíjení. Stát na stejné stanici metra, kterou člověk viděl v milionech filmů o bombardování Londýna. Mít pocit, že jste každopádně v jednom z nejlepších měst na světě. Bydlet v Londýně je jako bydlet v celé škále filmů, od dickensovských zapadlých uliček, přes rozzářené bloky věžáků, po typické vnitřní zahrady. Můžete být, kým chcete.

V mém životě není mnoho věcí z první desítky světového žebříčku. Nemám příliš dobře hodnocenou práci, garderobu ani byt. Zato bydlím ve městě, které do ní patří. Bydlet v Londýně je přáním lidí na celém světě, a já jsem tu. Proto mi nevádí to příšerné dojíždění, ani bydlet v mrňavém pokoji. *Jsem tady.*

Nedostala jsem se sem na první pokus. Jediná nabídka, která mi přišla, byla od malé marketingové firmy v Birminghamu. Tak jsem se tam přestěhovala a okamžitě začala pracovat na nové osobnosti. Nechala jsem si ustríhnout ofinu. Každý den jsem si narovnávala vlasy a vytvářela z nich elegantní uzel. Koupila jsem si nedioptrické brýle s černými obroučkami. Vypadala jsem jinak. Cítila jsem se jinak. Dokonce jsem denní líčení vylepšila supervýraznou linkou kolem rtů a protaženou černou tekutou linkou kolem očí.

(Trvalo mi celý víkend, než jsem se naučila tu správnou křivku. Je to vážně kumšt, podobně jako trigonometrie – takže opravdu nechápu, proč se něco *takového* neučí ve škole? Kdybych já řídila stát, zavedla bych kurzy na věci, které se vám v životě určitě budou hodit. Kupříkladu: Jak si namalovat linku kolem očí. Jak vyplnit daňové přiznání. Co dělat, když se vám ucpe záchod a vy hodláte zrovna pořádat večírek.)

V Birminghamu jsem se rozhodla zbavit se somersetského přízvuku. Právě jsem seděla na záchodě, když jsem zaslechla, jak si ze mě pár holek utahuje. *Farrrrmárka Katie*, tak mi říkaly. Ano, byla to pro mě rána, a ano, bolelo to. Mohla jsem vyrazit z kabinky a zaječet: *A to si myslíte, že je ta vaše místní hantýrka lepší?*

Což jsem neudělala. Seděla jsem tam a přemýšlela, co s tím. Byl to náraz reality. Než jsem odešla na druhou praxi – tentokrát ve východním Londýně –, stala jsem se jiným člověkem. Hodně jsem se naučila. Už jsem nevypadala *ani* nemluvila jako Katie Brennerová z Anstersovy farmy.

Ted' už jsem každopádně Cat Brennerová z Londýna. Cat Brennerová, která pracuje ve skvělé kanceláři se stěnami s cihlovým vzorem, bílými lesklými stoly, funkovými židlemi a věšákem na kabáty ve tvaru nahatého chlapa. (Tohle na každého při první návštěvě udělá dojem).

Jakože, *jsem* Cat. A také budu. Jenom si musím dávat pozor při podpisu.

„Lidi,“ zahaleká Deméter potřetí a kancelář ztichne. Je nás tu deset s různými tituly a pracovní náplní. O patro výš sedí tým pro firemní akce, digitální tým a plánovací skupina. Je tam další skupina kreativních pracovníků, takzvaný „vizionářský tým“, který dělá přímo s Adrianem, výkonným ředitelem. Plus další kanceláře pro talenty všeho druhu, finance a podobně. Ale můj svět je toto patro a já jsem na úplně nejspodnější příčce žebříčku. Vydělávám si nejméně ze všech a mám nejmenší stůl, ale někde se začít musí. Je to má první placená práce a děkuju za ni svým šťastným hvězdám každý den. A vůbec, má práce *je* zajímavá. Svým způsobem.

V podstatě.

Asi hlavně záleží na tom, co si představujete pod pojmem „zajímavá“. Právě dělám na skutečně napínavém projektu, který připravuje do prodeje novou samopěnicí instantní smetanu „kapučinového typu“ od Coffeewite. A já jsem ve výzkumném týmu. A *skutečnou* podstatou mé každodenní práce je...

Mno. Tohle už tak skvělé není. Člověk musí být realista. Nemůžete hned nastoupit do špičkového týmu, který dělá samé úžasné věci. Tohle táta vůbec nechápe. Pořád se mě vyptává, jaké senzační nápady jsem zase uplatnila. Nebo s kolika důležitými lidmi jsem se setkala. Případně jestli chodívám na nóbl obědy. Což je absurdní.

A to se ví, nemám na to co říct, ale on tomu nerozumí, a *opravdu* mi nepomáhá, když protáhne obličej, vrtí hlavou a říká: „A jsi v tom začmouřeném městě vůbec šťastná, Katie, holčičko?“ A já *jsem* šťastná. Což vůbec neznamena, že to není těžké. Jenomže táta nic neví o pracovních místech, ani o Londýně, o ekonomice, nebo o tom, kolik stojí sklenka vína v londýnské hospodě. Ani jsem mu neřekla, kolik platím za byt, protože je mi jasné, co by řekl. Řekl by...

Proboha. Dýchej zhluboka. Omlouvám se. Nechtěla jsem zabřednout do bezvýznamných stesků na svého otce. Když jsem se po dokončení vysoké

odstěhovala, přestali jsme si rozumět. Nepochopil, proč jsem sem odešla, a to se nezlepší. A můžu mu to vysvětlovat kolem dokola, ale když Londýn *necítíte*, tak vidíte jenom tu dopravu, špatný vzduch, drahotu a to, že se vaše dcera rozhodla odstěhovat téměř dvě stě padesát kilometrů daleko.

Měla jsem na výběr: jít za svým srdcem nebo zlomit jeho. Nakonec jsem, myslím, zlomila tak trochu obě. Což zbytek světa nepochopí, protože ten zastává názor, že odstěhovat se z domova je normální. Jenomže nic neví o mém tátovi a o mně, ani o tom, že jsme dlouhá léta žili spolu jenom my dva.

No prostě. Zpátky k mé práci. Lidé mého pracovního zařazení se s klienty nestykají – to dělá Deméter. A Rosa. Ty chodí na obědy a vracejí se celé zrůžovělé, nadšené a se spoustou reklamních vzorků. Pak sestaví tým, do nějž obvykle zapojí ještě Marka a Liz, někoho z digitálního týmu a občas i Adriana. Ten není pouze výkonným ředitelem, ale je také spoluzakladatelem Cooper Clemmow a má kancelář dole. (Byl tu další spoluzakladatel, který se jmenoval Max, ale ten odešel na důchod do jižní Francie.)

Adrian je naprosto úžasný. Je to padesátník s bujnou hřívou vlnitých, ocelově šedých vlasů, chodí v denimových košilích a vypadá, jako by vypadl ze sedmdesátých let. Což patrně odpovídá. Je také dost známý. Kupříkladu figuruje v přehlídce absolventů londýnské King's College, umístěné na Strandu.

Tak tohle jsou ti hlavní hráči. Ale k těm já nepatřím, kdepak. Jak jsem řekla, patřím k tvůrčímu týmu, což znamená, že tento týden *doopravdy* dělám...

Než vám to řeknu, musíte vědět, že to sice *nezní* nikterak úchvatně, ale zase tak špatné to opravdu není.

Vkládám data. Konkrétně výsledky velkého zákaznického výzkumu, který jsme dělali pro Coffewite o kávě, smetaně, kapučínu a v podstatě o všem. Dva tisíce ručně vyplňovaných dotazníků, každý o osmi stranách. Co na to říct? Papír. *Nikdo* už dneska nepíše dotazníky na papír. Ale Deméter to chtěla „postaru“, protože si někde přečetla, že prý na papíře jsou lidé o 25 procent upřímnější, než když to vyplňují on-line. Nebo něco v tom smyslu.

A od toho jsme tu my. Či spíše já, takže mám před sebou ještě pět krabic plných dotazníků.

Je to *trošku* únavné, protože to jsou pořád stejné otázky, všichni účastníci je vyplňovali propiskou a někdy se to nedá přechíst. Ale na druhé straně tento výzkum ovlivní celý projekt! Flora byla samé: „Cat, ty chudinko, to je naprostá hrůza!“ – ale ve skutečnosti je to úžasně zajímavé.

Takže. Případně si to musíte nějak *ozvláštnit*. Zkusila jsem odhadovat podle odpovědí na otázku o *hustotě* pěny, do jaké platové třídy lidé patří. A co byste řekli? Téměř pokaždé se trefím. Je to jako čtení myšlenek. Čím víc dotazníků mám za sebou, tím víc se dozvídám o zákaznících. Alespoň si to myslím...

„Lidi. Co je to *krucinál* s tím Trekbixem?“

Do mých úvah opět pronikne Deméterin hlas. Stojí tu na jehlových podpatcích, rukou si projíždí vlasy a v obličeji má netrpělivý a frustrovaný výraz typu „co se to s tím světem děje?“.

„Napsala jsem k tomu spoustu poznámek.“ Projíždí si obsah mobilu a nás ostatní ignoruje. „To si pamatuju.“

„Žádné poznámky jsem neviděla,“ prohodí zpoza pracovního stolu tičným, zdrženlivým hlasem Sára. *Svatá Sára*, říká jí Flora. Sára je Deméterina asistentka. Má krásné zrzavé vlasy a nápadně bílé hezké zuby. Patří k těm, které si samy šiji šaty: úžasně modely z padesátých let s kolovými sukněmi. Ale jak se jí daří udržet si zdravý rozum, to vážně netuším.

Deméter je nejpotrhlější člověk ve vesmíru. Každý den někam zašantročí nějaký dokument nebo splete schůzku. Sára je pokaždé k Deméter velmi trpělivá a zdvořilá, ale její ústa prozrazují, jak moc je frustrovaná. Jeden koutek jejích pevně sevřených rtů jí mizí v tváři. Skvěle se vyzná v odesílání mailů z Deméteriny adresy, v Deméterině hlase, v zachraňování situace a v omluvách a urovnávání věcí všeho druhu.

Vím, že Deméter odvádí spoustu práce. Plus musí myslet na rodinu, na školní koncerty a podobně. Ale jak může být člověk *tak* potrhlý?

„Tak jo. Už to mám. Proč to bylo v mé *osobní* složce?“ Deméter na nás hledí od svého mobilu obvyklým zmateným a podezřívavým pohledem, jako by jí celý svět házel klacky pod nohy.

„Musíš to uložit pod...“ Sára se snaží vzít Deméter mobil, ale ta s ním ucukne.

„Umím zacházet se svým mobilem. V *tom* problém není. Problém je...“

Zarazí se a všichni bez dechu čekáme. To je další Deméterin zvyk. Začne nějakou opravdu důležitou větou a v polovině skončí, jako by jí došly baterky. Podívám se na Floru a ta nenápadně otočí oči v sloup.

„Ano. Ano.“ Deméter navazuje na přetrženou nit. „Jak to teda vypadá s tím Trekbixem? Protože já si myslela, že Liz na jejich mail odpoví, ale právě mi napsal Rob Kincaid, že prý od nás nic nedostal. Takže?“ Otáčí se k Liz, konečně trefí člověka, kterého potřebuje, konečně se jí rozsvítí. „Liz? Kde to je? Slíbila jsi mi dodat do dnešního rána koncept.“ Poklepá si na mobil. „Mám to v poznámkách ze schůze z minulého pondělí. *Liz napíše koncept*. První pravidlo péče o zákazníka, Liz?“

Držet zákazníka za ruku, pomyslím si v duchu, ale nahlas to neřeknu. To by bylo příliš trapné.

„Držet zákazníka za ruku,“ deklamuje Deméter. „Držet ho *od začátku do konce*. Aby se cítil celou dobu jako v pelíšku. *Potom* bude váš zákazník spokojený. A ty Roba Kincaida za ruku nedržíš, Liz. Ruka mu volně bimbá podél těla a vůbec to není spokojený králíček.“

Liz zčervená. „Ještě na tom pracuju.“

„Ještě?“

„Je na tom spousta práce.“

„No tak sebou mrskni.“ Deméter se na ni zamračí. „A nejdřív mi to pošli ke schválení. Ne abys to Robovi odeslala bez ničeho. Do oběda, ano?“

„Ano,“ zamumlá Liz rozzlobeně. Tahle Liz málokdy šlápne vedle. Je projektová manažerka, na pracovním stole má dokonalý pořádek a vlasy si myje každý den šamponem s jablečnou vůní. Také jí spoustu jablek. Vlastně až teď jsem si uvědomila spojitost mezi těmi dvěma fakty. Zvláštní.

„Kde je ten mail od Roba Kincaida?“ Deméter listuje v mobilu nahoru dolů. „Z mého in-boxu to zmizelo.“

„Nevymazalas to třeba omylem?“ ptá se Sára trpělivě. „Já ti ho znovu pošlu.“

Tohle je další zdroj Sářiny rozmrzelosti. Deméter nazdařbůh maže maily a pak dělá rozruch a okamžitě je vyžaduje. Sára tvrdí, že polovinu života tráví přeposíláním mailů Deméter a že chválabohu aspoň *jedna* z nich má pořádný evidenční systém.

„Prosím.“ Sára rázně klepne na mobil. „Poslala jsem ti Robův mail. Vlastně jsem ti pro každý případ poslala všechny jeho maily.“

„Díky, Sáro.“ Deméter se uklidňuje. „Nechápu, *kam* se všechny ty maily ztrácí...“ Podezřavě se koukne na mobil, ale Sáru to příliš nezajímá.

„Poslyš, Deméter, odcházím na školení první pomoci,“ oznámí a bere si kabelku. „Říkala jsem ti o tom, že? Protože já jsem tu za první pomoc zodpovědná.“

„Dobře.“ Deméter vypadá zmateně, je jasné, že jí to úplně vypadlo z hlavy. „Výborně! To je moc dobře. Ale ještě než odejdeš, Sáro, je tu jedna důležitá věc...“ Vyhledává v mobilu. „Dnes večer je udělování cen London Food... a já musím ještě odpoledne zaskočit ke kadeřnici...“

„To nepůjde,“ skočí jí do řeči Sára. „Dnešní odpoledne nemáš žádné okno.“

„Cože?“ Deméter vzhledne od mobilu. „Ale já jsem se už objednala.“

„Na zítřek.“

„Na *zítřek*?“ Deméter ohromeně zírá a znovu těká očima. „Ne. Objednala jsem se na pondělí.“

„Podívej se do svého kalendáře.“ Zdá se, že je Sára na pokraji sil. „Bylo to úterý, Deméter, vždycky je to *úterý*.“

„Ale potřebuju naléhavě obarvit odrostlé kořínky. Nemůžu odpoledne někoho zrušit?“

„Jde o lidi od polenty. A o tým z Green Teen.“

„Krucí.“ Deméter zkroutí v zoufalství obličej. „*Krucí*.“

„A za patnáct minut máš konferenční hovor. Můžu už jít?“ ptá se Sára vyčerpaně.

„Ano. Ano. Jdi.“ Deméter mávne rukou. „Díky, Sáro.“ Zamíří do své kanceláře se skleněnými stěnami a prudce si odfoukne. „Krucí, *kruci*. Ještě něco.“ Znovu se objeví. „Rosol! Logo pro Sensiquo? Měli bychom zkusit trochu větší velikost písma. Tohle mě napadlo cestou. A ten kruhový disk provést v akvamarínové. Nechceš si promluvit s Markem? Kde *je* Mark?“ Nespokojeně se podívá na jeho pracovní stůl.

„Dneska pracuje z domu,“ ohlásí Jon, který také patří do tvůrčího týmu.

„Aha,“ řekne Deméter podezřavě. „Dobře.“

Deméter práci z domova příliš nepodporuje. Že prý člověk ztrácí kon-

takt s lidmi, kteří neustále někam mizí. Ale Mark si to vyjednal ve smlouvě ještě před jejím příchodem, takže s tím už nemůže nic dělat.

„Neboj se, já mu to řeknu,“ prohlásí Rosa a zuřivě si cosi píše do zápisníku. „Velikost písma, akvamarín.“

„Výborně. Jo, a Roso.“ Znovu vystrčí hlavu ze dveří. „Chci si promluvit o školení v Pythonu. Všichni v naší kanceláři se naučí programovat.“

„Cože?“

„Programovat!“ opakuje Deméter netrpělivě. „Přečetla jsem si o tom článek v *The Huffington Post*. Zařaď to do programu na příští skupinovou schůzi.“

„Tak dobře.“ Rosa vypadá zmateně. „Programování. Prima.“

Když Deméter za sebou zavře, všichni si oddechnou. Přesně taková je Deméter. Zmatek nad zmatek. Udržet s ní krok je vyčerpávající. Rosa cosi zuřivě vytukává do mobilu a mně je jasné, že posílá Liz k Deméter jízlivý komentář. A opravdu, za chvíli Lizin mobil pípne a jeho majitelka energicky kývne hlavou k Rose.

Spodní proudy v této kanceláři jsem ještě úplně nepochopila – je to, jako když se začnete dívat na nějaký nekonečný seriál zprostředka. Ale vím, že Rosa usilovala o Deméterino místo a nedostala ho. A také vím, že se před mým příchodem příšerně pohádaly. Rosa se chtěla zúčastnit jakéhosi zvláštního projektu, který vedl londýnský starosta. Týkal se nějaké nové londýnské atletické akce a starosta sestavoval tým z různých londýnských tvůrčích firem. *Evening Standard* se o tom zmínil jako o *příležitosti pro nejlepší a nejskvělejší londýnské výtvarné pracovníky*. Ale Deméter Rosu nepustila. Že prý ji potřebuje v týmu čtyřadvacet hodin denně sedm dnů v týdnu, což byla pitomost. Od té doby Rosa Deméter z celého srdce nenávidí.

Podle Flory se Deméter tak bojí, že ji nahradí někdo mladší, že nikomu nemá zájem pomáhat. Kdykoli se *pokusíte* vyšplhat po žebříčku kousek výš, ihned vám v Miu Miu botičkách šlápne na prsty. Rosa se teď zoufale snaží z Cooper Clemmow odejít – ale nic šikovného se pro ni na trhu zatím nevyskytlo. A tak tu chudák Rosa musí dělat pod nenáviděnou šéfovou a každá vteřina práce se jí hnusí. Poznáte to snadno z jejich shrbených zad a sraštěného obočí.

Ani Mark nemá Deméter rád, a já vím proč. Deméter má vést designerský tým. Vést, ne dělat všechno sama. Ale ona si nedokáže pomoci. Návrhářství, to je její parketa – návrhářství a obaly. Zná víc typů písma, než si kdokoli umí představit, a občas přeruší schůzi jenom proto, aby nám ukázala návrh obalu, který považuje za opravdu zdařilý. Což je, však víte, skvělé. Ale také problém, protože se do toho vždycky pustí sama.

Takže minulý rok Cooper Clemmow tvořila značku známého hydratačního krému Drench nový kabát a právě Deméter navrhla bílé písmo na světle oranžovém pozadí. A byl z toho velký úspěch a vyneslo nám to spoustu různých cen. Což by bylo v pořádku – vyjma Marka, který šéfuje oddělení designu. A který očividně vypracoval celý, *zcela jiný*, soubor návrhů. Ale Deméter vyrukovala se svým oranžovým nápadem, sama vytvořila grafickou podobu a všechno to předložila klientovi na schůzce. A Marka si tím pádem už nikdo nevšímal.

Nejhorší na tom je, že Deméter vůbec nepostřehla, že tím Marka pořádně dopálila. Takové věci prostě neregistruje. Je samé *pláceme si, skvělá týmová práce, posuneme se dál, nový projekt*. A byl to tak velký úspěch, že si Mark nemohl ani postěžovat. Jakože, v mnoha ohledech měl štěstí. Dostalo se mu velkého uznání. Mohl si to dát do CV a podobně. Ale i tak. Je vůči Deméter velmi naježený a mluví o ní tak sarkasticky, že to se mnou vždycky trhne.

Smutné na tom je, že všichni ostatní v naší kanceláři vědí, že Mark má opravdu talent. Kupříkladu právě vyhrál cenu Stylesign za inovaci. (A to je velmi prestižní ocenění.) Ale jako by si Deméter vůbec *neuvědomovala*, jak skvělého má šéfa oddělení designu.

Ani Liz tu není bůhvíjak šťastná, ale ta se s tím už vyrovnala. Na druhé straně Flora na Deméter nadává od rána do večera, ale podle mě hlavně proto, že ji nadávání baví. U ostatních si nejsem jistá.

Co mě se týče, jsem tu pořád nová. Pracuju zde teprve sedm měsíců, držím se zpátky a příliš své názory nedávám najevo. Ale ambice mám, a nápady také. I mě baví design, zejména typografie – přesně to, o čem jsme s Deméter hovořili při mém pohovoru.

Kdykoli naše kancelář získá další projekt, zmocní se mě nadšení. Na laptopu jsem ve volném čase vypracovala spoustu návrhů. Loga, motivy,

strategie... Neustále je posílám Deméter, aby se na ně podívala, ale ta mi vytrvale odpovídá, že jen co bude mít volnou chvíli.

Všichni mi radí, abych na Deméter příliš nenaléhala, jinak ji rozzlobím. Tak vyčkávám na příležitost jako surfař na vlnu. Jsem náhodou moc dobrá surfařka a vím, že vlna přijde. V pravou chvíli získám Deméterinu pozornost. A ona se podívá na mou práci, všechno zapadne tam, kam má, a já vyrazím na životní jízdu. A už žádné trapné pádlování jako dosud.

Právě беру z hromady další dotazník, když Hana, další z našich designerek, vstoupí do kanceláře. Všichni zalapají po dechu, Flora se ke mně obrátí a povytáhne obočí. Chudák Hana musela jít v pátek domů. Opravdu jí nebylo dobře. Během posledních dvou let měla zhruba pět potratů, takže je trochu přecitlivělá a občas dostane záchvat paniky. Což se stalo v pátek, takže jí Rosa řekla, aby šla domů a odpočinula si. Pravdou je, že Hana z celé kanceláře pracuje absolutně nejvíc. Viděla jsem maily, které posílala ve dvě ráno, takže si přestávku opravdu zasloužila.

„Hano!“ vykřikla Rosa. „Už je ti líp? Hlavně se dneska šetří.“

„Už mi nic není,“ odpoví Hana, vyhýbá se všem pohledem a vklouzne na svou židli. „Nic mi není.“ Okamžitě se dá do práce, otevírá dokumenty a dá si pár doušek filtrované kohoutkové vody. (Cooper Clemmow tuhle značku uvedla na trh, takže všem trůní na stole bezplatná neonová láhev jako pozornost podniku.)

„Hano!“ Deméter se objeví ve dveřích kanceláře. „Už jsi zpátky. To je dobře.“

„Nic mi není,“ vyhrkne Hana. Podle mě by na sebe nejraději vůbec neupozorňovala, ale Deméter se žene přímo k jejímu stolku.

„Můžeš být úplně klidná, Hano,“ halasí svým zvučným, autoritativním hlasem. „*Nikdo* z nás si nemyslí, že jsi nějaká hysterka nebo tak něco. Tak si z toho vůbec nic nedělej.“

Přátelsky na Hanu kývne, zamíří ke své kanceláři a zavře za sebou dveře. My ostatní zkoprněle zíráme a chudinka Hana je na pokraji zhroucení. Jakmile Deméter zapadne do své kanceláře, obrátí se na Rosu.

„Takže vy si myslíte, že jsem hysterka?“ polkne s námahou.

„Vůbec ne!“ vykřikne Rosa okamžitě a slyším, jak si Liz pro sebe mumlá: „*Zatracená* Deméter.“

„Poslyš, Hano,“ pokračuje Rosa, přejde k Haninu stolu, dřepne si a zahledí se jí přímo do očí. „To je prostě klasická Deméter.“

„Přesně,“ přidá se Liz. „Klasická Deméter.“

„Dělá to nám všem. Je to prostě necitlivá kráva a říká kraviny a ty to prostě *nesmíš poslouchat*, ano? Jsi skvělá, že jsi sem dnes přišla, a všichni to velmi oceňujeme. Že jo?“ obrátí se na ostatní, ozve se řídký potlesk a Haniny tváře radostí zrůžoví.

„Zatracená Deméter,“ shrne to Rosa stručně a za trochu silnějšího potlesku zamíří ke svému stolu.

Koutkem oka vidím, jak Deméter vykukuje ze své skleněné buňky, jako by chtěla vědět, co se tu děje. A mně je jí tak trochu líto. Nemá nejmenší tušení.

Dva

Přibližně další hodinu všichni klidně pracují. Deméter má v kanceláři telekonferenci, já jsem zpracovala spoustu dotazníků a Rosa nechala kolovat dózu retro bonbonů. Právě uvažuji, že půjdu na oběd, když Deméter vystrčí znovu hlavu z kanceláře.

„Potřebuju...“ Očima těká po kanceláři a nakonec jima spočine na mně.
„Vás. Co teď děláte?“

„Mě?“ To mě zaskočilo. „Nic. Jakože, pracuju. Jakože...“

„Mohla byste jít sem ke mně a pomoci mi s něčím trochu...“ – a poctí mě jednou ze svých klasických pauz – „*netypickým*?“

„Ano!“ vyhrknu a snažím se, aby to neznělo vyplašeně. „Jistě! Pochopitelně!“

„Za pět minut, ano?“

„Za pět minut.“ Přikývnu. „Jistě.“

Vrátím se ke své práci, ale slova mi skáčou před očima. Hlava se mi točí nadšením. *S něčím trochu netypickým*. To může být cokoli. Mohl by to být nový klient..., webová adresa..., revoluční návrh na nějakou značku, který si přeje Deméter prosadit... Každopádně je to moje šance. Je to moje vlna!

Hrud' se mi dme nadšením. Všechny ty maily, které jsem jí zaslala, *nebyly* zbytečné! Celou dobu si mé nápady prohlížela, usoudila, že mám potenciál, a čekala na superdokonalý, superzvláštní projekt...

Ruce se mi třesou, když vytahuju laptop plus pár vytištěných ukázek své práce, které mám v zásuvce. Nemůže přece uškodit, když jí ukážu svůj poslední výtvar? Přejedu si rty rtěnkou a šplíchnu na sebe pár kapek parfému. Musím vypadat elegantně a sebejistě. Musím chytit příležitost za pačesy.

Přesně za čtyři a půl minuty odsunu nesměle židli od stolu. Jde se na to. Vlna stoupá. Srdce mi buší a všechno kolem mě mi připadá o trochu jásavější než obvykle – ale když se proplétám mezi stoly k Deméteriným

dveřím, snažím se vypadat nenuceně. Nevzrušeně. Jakože: *Klídek, jdu k Deméter na kus řeči. Chceme se mrknout na pár nápadů.*

Páni, *co když* to bude něco obrovitánského? Před očima mi proběhne scéna, jak s Deméter stojíme pozdě večer v její kanceláři, pojídáme přinesenou činu a makáme na nějakém úžasném, průlomovém projektu. Třeba mi svěří prezentaci...

Tohle by měl táta vidět. Možná mu večer zavolám.

„Smím dál?“ zaklepám na Deméteriny dveře a otevřu je dokořán.

„Cath!“ vykřikne Deméter.

„Správně to je Cat,“ odvážím se ji opravit.

„No jistě! Cat. Báječné. Pojd'te dál. Takže, *doufám*, že vám nebude vadit, když vás požádám o takovou věc...“

„Jistěže ne!“ vyletí ze mě. „Já zvládnu všechno. Vystudovala jsem sice design, ale vážně se zajímám o firemní identitu, strategii, digitální možnosti..., o cokoli...“

Pletu páté přes deváté. Přestaň, Katie.

Kruci. Chtěla jsem říct *Cat*. Jsem přece *Cat*.

„Správně,“ prohodí Deméter nepřítomně a dokončuje rozepsaný mail. Odešle ho, obrátí se ke mně a s údivem se zadívá na můj laptop a portfolio. „Nač to máte?“

„No.“ Zčervenám a rozpačitě přehodím portfolio z jedné ruky do druhé. „Prostě... jsem přinesla pár věcíček..., pár nápadů...“

„No tak to někam položte,“ řekne Deméter bez zájmu a začne cosi hledat v zásuvce stolu. „Strašně mě mrzí, že vás o to musím požádat, ale jsem *naprosto* zoufalá. Kalendář mám narvaný k prasknutí a večer mě čekají ty zatracené ceny. Sice si můžu zaskočit na rychlou foukanou, ale ty odrostlé vlasy jsou úplně jiný problém, takže...“

Moc nechápu, o čem mluví – ale hned nato Deméter vytáhne krabici a netrpělivě s ní ke mně zamává. Je to krabice Clairolu a mně bleskne hlavou: *My budeme vytvářet NOVOU IMAGE CLAIROLU? Prokristapána, to je OBROVITÁ VĚC...*

Než mi to konečně dojde. Deméter nevypadá nadšeně jako někdo, na koho se obrátí mezinárodní značka. Vypadá znuděně a trochu netrpělivě. A já konečně pochopím...

... *ty odrostlé vlasy jsou úplně jiný problém...*

Podívám se pozorněji na krabici. *Clairol, snadná úprava odrostlých vlasů. Tmavohnědá. Obnoví barvu v deseti minutách!*

„Vy po mně chcete...“

„Jste *naprostý* anděl.“ Deméter mi věnuje jeden ze svých rychlých kouzelných úsměvů. „Je to mé jediné okno za celý den. Nebude vám vadit, když napíšu během barvení pár mailů? Měla byste si natáhnout nějaké ochranné rukavice. A prosím vás, nezacákejte mi koberec. Třeba najdete nějaký starý ručník nebo tak něco.“

Její odrostlé vlasy. Takže ten mimořádný a superdokonalý projekt je obarvení jejích *odrostlých vlasů*.

Jako by se ta vlna na mě zhroutila. Jsem zmáčená od hlavy k patě, pokrytá mořskými řasami, nejzasmolenější smolař ze všech smolařů. Přiznejme si to, nevyšla z kanceláře konkrétně za mnou. Ví vůbec, kdo vlastně jsem?

Cestou zpátky přemýšlím, kde proboha seženu nějaký starý ručník, a zpoza svého monitoru na mě se zájmem vykoukne Liz.

„Co ti chtěla?“

„Mno,“ podrbu se na nose a hraju o čas. Nechce se mi dát najevo zklamání. Cítím se strašně hloupě. Jak mě vůbec mohlo napadnout, že by po mně chtěla vytvořit novou image Clairolu? „Chce, abych jí obarvila odrostlé vlasy.“ Snažím se to říct, jako by o nic nešlo.

„Obarvit odrostlé vlasy?“ opakuje po mně Liz. „Jakože jí máš dělat *holičku*? To myslíš *vážně*?“

„To je strašné!“ přidá se Rosa. „To přece *nemáš* v popisu práce!“

Po celé kanceláři se zvedají hlavy a zaplaví mě vlna všeobecné účasti. I trochy soucitu.

Pokrčím rameny. „To je jedno.“

„To je ještě horší než ten korzet,“ prohlásí Liz významně.

Zaslechla jsem cosi o tom, jak se jednou snažil celý tým nacpat Deméter do korzetu, který byl příliš malý, ale Deméter si to odmítala připustit. (Nakonec museli použít ramínko na šaty a brutální sílu.) Ale barvení odrostlých vlasů je ještě o fous horší.

„Víš snad, že to můžeš odmítnout,“ připomíná Rosa, která je nejbojovnější osobou v kanceláři. Ale ani ona nevypadá příliš jistě. Pravdou je, že když je člověk nejmladším členem v tak soutěživém odvětví, jako je to naše, dělá prakticky holku pro všechno. Ona to ví a já také.

„Mně to vůbec nevadí!“ řeknu co nejveseleji. „Vždycky jsem si myslela, že bych byla dobrou kadeřnicí. Kdybych kupříkladu neuspěla tady.“

Odměnou je mi výbuch smíchu a Rosa mi nabídne jeden ze superdrahých koláčků, které nakupuje v pekařství na rohu. Takže to není *tak* špatné. A na záchodě utrhnu pár papírových ručníků a rozhodnu se: I tak z toho něco vytěžím. Sice to není přesně ta individuální schůzka, po jaké jsem prahla, ale jsem tu s ní sama, že? Možná to nakonec ta má vlna může být.

Ale proboha. Fujtajbl.

Už je jasné, že kadeřnictví není má záložní kariéra. Cizí vlasy jsou *hnusné*. A Deméteřiny jakbysmet.

Snažím se jí natřít barevnou kaši na hlavu a dívám se pokud možno jinam. *Příčí* se mi hledět na její světlou kůži s drobnými flíčky lupů a nemám chuť přemítat, jak dlouho už nebyla na barvě.

Což nebylo možná tak dávno. Moc šedin tam nevidím. Očividně je paranooidní. Což je logické. Deméter si je velmi vědoma svého věku i toho, že jsme tady všechny mladší. Takže se to snaží přehnaně kompenzovat tím, že zná každý internetový vtip dřív než všichni ostatní, každý klep o celebritách, každou novou kapelu a vůbec *všechno*.

Dokáže získat každý nejnovější produkt dřív než ostatní. Má od H&M každý designérský kousek s dobrou kritikou. Jiní lidé bivakují celou noc před obchodem, aby ho získali – Deméter ho prostě *má*.

Nebo restaurace. Pracovala svého času pro proslulé restaurace a má milion známostí. Z toho plyne, že do restaurace chodí výlučně na její otevření. Nebo, ještě lépe, když ji otevrou pro zvlášť důležité lidi. Když je později dostupná pro veřejnost, nebo když dostane dobrou recenzi v *The Times*, Deméter o ni ztratí zájem a jenom utrousí: „*Bývala* to dobrá restaurace, dokud *neupadla*,“ a zaměří se na jiný podnik.

Jde z ní trochu strach. Těžko ji něčím oslníte. Vždycky stráví dokonalejší víkend než ostatní, má lepší historku z dovolené než jiní, pokud narazíte

na ulici na nějakou celebritu, vsaďte se, že s ní chodila do školy, eventuálně její kmotřenec nebo kmotřenka chodili s jejich bratrem nebo podobně.

Ale dnes se jen tak zastrašit *nenechám*. Budu s ní inteligentně konverzovat a pak ve správnou chvíli učiním strategický výpad. Jenom si ještě musím ujasnit, jak by ten strategický výpad měl vypadat...

„Dobry?“ ptá se Deméter, která si mě jinak nevšímá a tluče o sto šest do své klávesnice.

„V pohodě!“ řeknu a namočím štěteček do barvy.

„Jestli vám, holkám, můžu poradit, tak se vyhněte šedivění. Je to *otrava*. I když,“ – krátce se ke mně pootočí – „vy máte takovou myší barvu, že si toho nikdo nevšímne.“

„No páni,“ užasnu. „Hm... dobrý.“

„Mimochodem, jak se vede Haně? Chudinka, doufám, že jsem ji předtím uklidnila.“ Deméter pokývá samolibě hlavou a napije se kávy, zatímco já civím s otevřenými ústy na její zátylek. Tak to byl pokus Hanu *uklidnit*?

„No...“ Nevím, co na to říct. „Ano. Myslím, že je v pořádku.“

„Výborně!“ Deméter s ještě větší energií pokračuje v psaní a já si tiše domlouvám. *No tak, Katie.*

Totíž, no tak, Cat. *Cat.*

Stojím tu. V Deméterině kanceláři. Jenom já a ona. Je to má šance.

Ukážu jí své návrhy, které jsem udělala pro Wash-Blu, rozhodnu se rychle. Ale nesmím jí je jen tak hodit na stůl, musím na to jít rafinovaněji. Dát se s ní do řeči. *Sblížit* se.

Pro inspiraci kouknu na Deméterinu rozměrnou nástěnku. Byla jsem v její kanceláři pouze několikrát, ale vždycky jsem na nástěnce pátrala, co je nového. Jako by byl celý Deméterin pohádkový život zhuštěn do koláže ze snímků, suvenýrů a látkových útržků. Jsou tam kopie návrhů pro značky, které vytvořila. Ukázky neobvyklých typů písma. Fotografie keramiky a nábytku z poloviny minulého století.

Jsou tam novinové výstřižky a její fotografie z významných akcí. Jsou tam momentky její rodiny z lyžování, z různých malebných pláží, z plavby na plachetnici, pokaždé ve fotogenických šatech. Nemohli by vypadat dokonaleji. Její manžel je prý geniální šéf jakéhosi think tanku, a tu ho máme ve smokinku vedle ní na červeném koberci bůhví kde. Drží ji láskyplně za

ruku a vyhlíží příslušně nádherně a inteligentně. Deméter by se s ničím horším nespokojila.

Mám se zeptat na děti? Ne, moc osobní. Těkám očima kolem a všude vidím hromady papíru. To je další věc, která přivádí Sárú k šílenství, že po ní Deméter neustále chce, aby jí vytiskla maily. Často slyším, jak si u stolu brumlá: „Přečti si je kručínál *na monitoru*.“

Vedle Deméter na policiče stojí řada knih o branding, marketingu a designu. Jsou to většinou obvyklé tituly, ale je tu jeden, který jsem nečetla – starý brožovaný výtisk s názvem *Naše vize* –, na nějž se pozorněji zadívám.

„Je ta kniha *Naše vize* dobrá?“ ptám se.

„Brilantní,“ odpoví Deméter a na chvíli přestane psát mail. „Je to série rozhovorů s designéry z osmdesátých let. Velmi inspirující.“

„Mohla bych si ji... vypůjčit?“ odvážím se.

„Jistě.“ Deméter krátce otočí hlavu a vypadá překvapeně. „Prosím. Doufám, že se vám bude líbit.“

Sahám po knížce a přitom si všimnu na policiče krabičky. Je to jeden z Deméteriných nejslavnějších triumfů – Redfernské rozinky, s hezoučkými červenými provázkovými držadly. Teď jsou provázková držadla úplně běžná, ale v té době se nic podobného nedělalo.

„Co se týče Redfernských rozinek,“ vyhrknu impulzivně. „Vždycky mě zajímalo, jak se vám je podařilo prosadit. Muselo to být strašně drahé.“

„Je to vážně strašně drahé.“ Deméter při psaní mailů přikývne. „Stálo mě to *neuvěřitelné množství práce* přesvědčit klienta. Ale pak to zabralo.“

„Zabralo“ je slabé slovo. Byla to senzace a prodej Redfernských rozinek se prudce zvýšil. Četla jsem o tom spoustu článků.

„Ale jak jste to dokázala?“ nenechám se odbýt. „Jak se vám *podařilo* klienta přesvědčit?“

Nechci jenom vyplnit čas konverzací, skutečně mě to zajímá. Protože jednou možná já budu pracovat na nějakém projektu, budu chtít prosadit nějaký nákladný prvek a klient se bude zuřivě bránit, ale já si vzpomenu na Deméterinu moudrou radu a slavně zvítězím. Budu Kung Fu Panda svému Mistru Shifu, až na to kung-fu. (Možná.)

Deméter přestala psát na klávesnici a otáčí se ke mně, jako by ji otázka opravdu zaujala.

„Základem naší práce,“ prohlásí zamyšleně, „je vyváženost. Na jedné straně nasloucháme klientovi. Vysvětlujeme. Odpovídáme. Ale na druhé musíme mít odvalu přijít s velkými nápady. Když jsme o něčem přesvědčení, musíme se umět za to také postavit. Chce to trochu houževnatosti. Jasně?“

„Určitě,“ řeknu a snažím se vypadat co nejhouževnatěji. Svráštím obočí a uchopím co nejpevněji štěteček na barvu. V souhrnu doufám, že vyvolám následující dojem: *Houževnatá. Duchapřítomná. Překvapivě zajímavý nováček v týmu, jehož jméno stojí za pozornost.*

Ale Deméter patrně mou duchapřítomnou a houževnatou povahu vůbec nezaznamenala. Vrátila se ke svému počítači. Tak rychle, o čem jiném by se dalo ještě mluvit? A než se pustí do dalšího psaní, vyhrknu: „A, ehm, byla jste v té nové restauraci v Marylebone? Té napůl britské a napůl nepálské?“

Je to jako šanta kočičí. Zmínila jsem se o momentálně nejžhavější novince a Deméter úplně ztuhla.

„Vlastně ano,“ odpoví a zní to překvapeně. „Před pár týdnů jsem tam byla. Vy také?“

Jestli jsem tam byla?

To si vážně myslí, že můžu vyhodit 25 liber za talíř knedlíků?

Jenomže nemůžu říct *Ne, jenom jsem o tom četla na blogu, protože nic takového si nemůžu dovolit. Copak vám ještě nedošlo, že je Londýn šesté nejdražší město na světě?*

(Na druhé straně na Singapur zatím ještě nemá. Což vede k otázce: Čím to, že to mají v Singapuru tak drahé?)

„Mám to v úmyslu,“ prohlásím po chvíli mlčení. „Jaký dojem to na vás udělalo?“

„Opravdu velký.“ Deméter přikývne. „Víte, že stolky jsou ruční práce z Káthmándú? A jídlo je provokativní, ale přírodní. Velmi originální. Naprosto organické, *pochopitelně.*“

„Samozřejmě,“ napodobím její vážný tón. Slovo „organický“ zní pro Deméter jako modlitba.

„Nemají stejného šéfkuchaře, který byl v Sit, Eat?“ zeptám se a namočím štětec do nejhustší barvy. „Není to Nepálec.“

„To není, ale má k ruce nepálského poradce a strávil tam dva roky...“

Deméter se ke mně otočí a zadívá se na mě s mnohem větším respektem. „Vy se ale v restauracích vyznáte, že?“

„Mám ráda jídlo.“

Což je fakt. Čtu si v recenzích na restaurace jako jiní v horoskopech. Dokonce mám v kabelce seznam restaurací, které bych jednou chtěla navštívit. Kdysi jsme si s kamarádkou Fi vytvořily z legrace seznam, a já ho nosím s sebou jako nějaký talisman.

„Co si myslíte o Salt Block?“ vybafne na mě Deméter, jako by si mě chtěla vyzkoušet.

„Tam by si člověk měl dát nejspíš mořského ježka,“ řeknu bez většího rozmýšlení.

Psali to všude. Ve všech recenzích i na všech blozích. Nejlepší je mořský ježek.

„Mořského ježka.“ Deméter se svráštěným obočím přikývne. „Ano, také jsem to slyšela. Měla jsem si ho také dát.“

Vidím, že v ní hlodá starost. Neobjedнала si vyhlášené jídlo, tak aby se tam snad vrátila.

Deméter se ke mně otočí a krátce a pronikavě se na mě podívá – a pak se vrátí ke svému počítači. „Až příště dostaneme nějakou zakázku, která se bude týkat jídla, přiberu vás k tomu.“

Svitne mi jiskřička nečekané naděje. Byla to snad od Deméter pochvala? Opravdu mi to něco *vyneslo*?

„Pracovala jsem na nové image birminghamské Awesome Pizza Place,“ rychle jí připomenu. Měla jsem to sice v CV, ale na to jistě zapomněla.

„Birmingham,“ opakuje Deméter bezmyšlenkovitě. „Správně.“ Pak nějakou dobu zuřivě píše mailý a nakonec poznamená: „Nemáte tamější akcent.“

No toble! Nechce se mi zabřednout do debaty o mém západoanglickém přízvuku. Je to hrozně trapné. A co je komu po tom, odkud pocházím? Teď jsem Londýňanka.

„Já nejspíš nemám žádný přízvuk,“ snažím se téma uzavřít. Nehodlám vykládat, odkud pocházím. Chci jít neúnavně za svým cílem. „Takže, Deméter, k té značce Wash-Blu, jejíž novou image teď hledáme. Vytvořila

jsem návrh na jejich logo a obal. Ve volném čase. Co myslíte, mohla bych vám to ukázat?“

„Jistěže,“ řekne Deméter povzbudivě. „To je od vás skvělé! Pošlete mi to mailem.“

Tohle dělá pokaždé. Řekne ohromně nadšeně: „Pošlete mi to mailem!“, a když to uděláte, už po tom neštěkne ani pes.

„Prima,“ přikývnu. „Výtečně. Ale co kdybych vám to ukázala třeba hned?“

„Hned?“ opakuje Deméter roztěkaně a sáhne po umělohmotné složce.

Co to povídala o té houževnatosti? Opatrně položím barvu na poličku a pádím pro své návrhy.

„Takže, tohle je přední strana krabice...“ Položím před ni vytištěnou stránku. „Je na tom dobře vidět, že se mi podařilo zvolit písmo, které neubírá na výrazném modrém tónu...“

Zabzučí Deméterin mobil a ona po něm chňapne.

„Ahoj, Royi. Dostala jsem tvou zprávu.“ Dychtivě přikyvuje. „Počkej, musím si to napsat...“ popadne můj návrh, otočí ho a na zadní stranu načmárá pár čísel. „Šest hodin. Ano, jistě.“

Odloží mobil, nepřítomně dvakrát přeloží stránku a strčí ji do kabelky. „Jé! Promiňte. To byl váš papír, že? Nevadí, když si ho nechám? To je totiž dost důležité číslo.“

Hledím na ni a v uších mi pulzuje krev. Nevím, co na to říct. Byl to můj návrh. Můj *návrh*. Který jsem jí právě *předváděla*. Žádný cár papíru. Měla bych na to něco říct? Něco na svou obranu?

Mám po náladě. Cítím se strašně *hloupě*. Myslela jsem si – doufala –, že se trochu sblížíme, že si mě konečně nějak všimla...

„*Kruci*.“ Deméter přeruší mé úvahy a zhrozeně se podívá na počítač. „*Kruci. Proboha*.“

Nečekaně odsune židli dozadu a praští mě přitom do nohou. Vykřiknu: „Auvej!“, ale je tak rozčilená, že mě nejspíš ani neslyší. Vykukuje ze skleněné kanceláře, a pak se přikrčí.

„Co se děje?“ vyděsím se. „Stalo se něco?“

„Jde sem Alex!“ řekne, jako by se tím vysvětlovalo všechno.

„Alex?“ opakuju hloupě. Kdo je Alex?

„Právě mi poslal mail. Takhle mě *nemůže* vidět.“ Ukazuje na hlavu s natatlanou barvou, která by tam měla přinejmenším dalších pět minut vydržet. „Jděte k výtahu,“ řekne naléhavě. „Zastavte ho.“

„Vždyť ho ani neznám!“

„Poznáte ho!“ vyhrkne Deméter netrpělivě. „Řekněte mu, aby se vrátil za půl hodiny. Nebo mi poslal mail. Ale *nepouštějte* ho sem.“ Zvedne ruce k hlavě, jako by ji chtěla ochránit.

„A co s tou barvou?“

„To je dobré. Už vás nepotřebuju. Teď už stačí počkat a umýt ji. Jděte! *Jděte!*“

Proboha. Deméterina panika je tak nakažlivá, že utíkám chodbou a rozhlížím se na všechny strany. Ale co když toho Alexe nechytím? Co když ho nepoznám? A kdo to vůbec je?

Postavím se přímo proti dveřím od výtahu a čekám. První výtah vypustí Liz a Rosu, které se na mě trochu překvapeně podívají, ale jdou dál. Druhý výtah jede do přízemí. Pak ten první dorazí do našeho patra a... *Cink*. Dveře se otevrou a vystoupí z něj vysoký stíhlý chlápek, kterého jsem tu ještě neviděla. A Deméter má pravdu. Hned vím, že to musí být on.

Má hnědé vlasy, ne šedohnědé, ale krásně kaštanově hnědé. Vypadá na třicet a má takový ten upřímný, atraktivní obličej lidí s dobrými lícními kostmi a širokým úsměvem. (Sice se neusmívá, ale na první pohled je jasné, že až k tomu dojde, úsměv bude široký, a navíc bude mít i dobré zuby.) Je v džínách a světle purpurové košili a v náruči nese spoustu krabic popsaných čínskými znaky.

„Alex?“ ptám se.

„Trefa.“ Otočí se ke mně se zájmem. „A vy jste kdo?“

„Ehm... Cat. Já jsem Cat.“

„Ahoj, Cat.“

Hnědé oči si mě prohlíží, jako by ze mě chtěly vytáhnout co nejvíc informací v co nejkratší době. Kdybych nebyla tak soustředěná na splnění svého úkolu, cítila bych se nepříjemně.

„Mám pro vás vzkaz od Deméter,“ vysvětluju. „Mám vám vyřídit, jestli byste nemohl přijít tak za půl hodiny. Případně jí místo toho poslat mail. Je teď trochu... ehm... zaneprázdněná.“

Spíš *zapatlaná od barvy*, napadne mě a téměř vyprsknu smíchy.

On si toho okamžitě všimne: „Co je na tom tak legračního?“

„Nic.“

„Ale ano, něco je. Málem jste se rozesmála.“ Zabodne se do mě pohledem. „Řekněte mi ten vtip.“

„Žádný není,“ koktám zmateně. „No prostě, vzkaz jsem vám předala.“

„Počkat půl hodiny, nebo mailovat.“

„Ano.“

„Hmmm.“ Zdá se, že chvíli přemýšlí. „Potíží je v tom, že se mi půl hodiny čekat nechce. Ani mailovat. Co vůbec dělá?“ K mému zděšení vyrazí chodbou k naší kanceláři. V panice se rozběhnu za ním, oběhnu ho zprava a zastoupím mu cestu.

„Ne! Nemůže... Nesmíte...“ Když se mě snaží obejít, udělám další krok, abych ho zastavila. Zkouší to druhou stranou, ale já mu zase zastoupím cestu a bezděčně proti němu napřáhnu bojovně ruce.

„Co to proboha děláme?“ Zdá se, že Alex nemá daleko do smíchu. „Co jste zač, zvláštní ochranka?“

V obličeji zrudnu, ale cestu mu neuvolním. „Šéfová si nepřejí, aby ji někdo rušil.“

„A vy jste zuřivý pes obranář, že?“ S ještě větším zájmem si mě prohlíží. „Nejste asi její asistentka, že ne?“

„Ne. Já jsem pomocná tvůrčí síla.“ Své pracovní zařazení vyslovím s pyšnou. *Pomocná tvůrčí síla*. Žádná praktikantka.

„To se máte.“ Přikývne, jako by to na něj udělalo dojem, a já přemýšlím, jestli on není náhodou praktikant.

Ne. Na to je příliš starý. Kromě toho by Deméter žádný praktikant z míry nevyvedl, že?

„A vy jste kdo?“ zajímám se.

„No...“ Zatváří se neurčitě. „Tak trochu holka pro všechno. Pracuju pro newyorskou pobočku.“ Pokusí se kolem mě protáhnout, ale já jsem ve střehu a znovu mu zastoupím cestu.

„Jste dobrá.“ Zazubí se a mě popadne zlost. Ten chlap neomalená mě začíná rozčilovat.

„Hele, já nevím, co jste zač ani co chcete od Deméter,“ prohlásím le-

dovým tónem. „Ale řekla jsem snad dost jasně, že nechce být rušena. *Máte to?*“

Chvilí mlčí, pozoruje mě, pak se mu celý obličej roztáhne k úsměvu – odhadla jsem to dobře, je široký, bílý a oslnivý. Je vážně moc hezký, uvědomím si a v důsledku tohoto opožděného poznání zčervenám.

„Jsem cvok,“ prohlásí najednou, ustoupí stranou a málem se mi zdvořile ukloní. „Vlastně Deméter ani nepotřebuju a omlouvám se, že jsem byl tak nezdvořilý. Jestli vás to potěší, vyhrála jste.“

„Tak fajn,“ řeknu trochu škrobeně.

„Žádnou Deméter nepotřebuju,“ pokračuje vesele, „protože mám vás. Potřebuju provést jistý průzkum a to do vaší práce přece patří, vždyť jste pomocná tvůrčí síla. Dokonale se na to hodíte.“

Nejistě na něj zamrkám. „Cože?“

„Čeká nás práce.“ Zamává na mě krabicemi s čínskými nápisy.

„*Cože?*“

„Maximálně dvacet minut. Deméter je naštěstí natolik zaneprázdněná, že vaši nepřítomnost ani nepostřehne. Jdeme.“

„Kam?“

„Na střechu.“

Tři

Neměla bych tu být. To je jasné. Z milionu důvodů bych *neměla* být na střeše s mírně praštěným Alexem, o kterém nevím zhola nic. Zejména když mám hromadu dotazníků, které musím zanést do počítače. Ale jsou tři dobré důvody, proč tu *jsem*, proč stojím na střeše naší budovy, třesu se zimou a rozhlížím se odtud po chiswickských střechách.

1. Snad bych ho dokázala přeprat. Jakože, kdyby se z něj nakonec vyklubal nějaký psychopat.

2. Strašně mě zajímá, co je v těch čínských krabicích.

3. Myšlenka, že budu dělat něco jiného než přepisovat dotazníky na kávu nebo nanášet barvu na šediny, je natolik uchvacující, že nedokážu odolat. Jako by mi někdo otevřel dveře do samoty, rozsvítil a zeptal se: *Hele, nechceš na chvíli ven?*

A tím ven myslel opravdu *ven*. Není tu žádný přístřešek, jenom na okraji kovové zábradlí a sem tam betonová zídka. Prosincový vítr je ostrý a nárazový, cuchá mi vlasy a mrazí mě na krku. Vzduch je zimou téměř šedomodrý. Nebo je to možná jenom kontrast mezi mrazivou, zataženou zimní oblohou a útulnými, vyhřátými a osvětlenými budovami kolem nás.

Z místa, kde stojím, vidím přímo do sousedního kancelářského bloku a je to fascinující. Blok není tak moderní jako náš, je trochu starší, s římsami a klasickými okny. Děvče v tmavomodrém sáčku si lakuje u stolu nehty s malými přestávkami, během nichž předstírá, že píše na klávesnici, a chlápek v šedém obleku podřimuje na židli.

Ve vedlejší místnosti probíhá u velkého lesklého stolu poměrně bouřlivá schůze. Žena v nabírané uniformě roznáší kolem stolu čaj, postarší muž spílá všem přítomným a další muž otvírá velké okno, jako by bylo rozpá-

lenou atmosféru třeba ochladit. Začíná mě zajímat, co je to za firmu. Asi o trochu starobylejší než naše. Nějaká královská společnost?

Ozve se ostrý zvuk, jako když někdo trhá papír, a vidím, jak se Alex shýbá a otevírá nožíkem jednu z krabic.

„Tak co tu budeme dělat?“ ptám se. „Rozbalovat krabice?“

„Hračky,“ podotkne Alex a s nožíkem v puse otevírá krabici. „Hračky pro dospělé.“

Hračky pro dospělé?

Bože, já mám ale z pekla štěstí! Tohle bude *Padesát odstínů střešních radovánek*. Teď mě připoutá k zábradlí nebo tak něco. Musím se rychle vytratit...

„Takové hračky zase ne,“ zazubí se. „Skutečné hračky – jenomže pro dospělé.“ Vytáhne ostře zelený provaz a cosi z umělé hmoty.

„Tohle bude diablo. Znáte to? Tímhle se točí. A tohle jsou...“ Z další krabice vytáhne ocelové trubky, připomínající teleskop. „Tohle se nejspíš roztáhne... ano. Chůdy.“

„Chůdy?“

„Hele!“ Vytáhne jednu do plné délky a nasadí patku na chodidlo. „Chůdy pro dospělé. Nechcete to zkusit?“

„Na co to všechno je?“ Vezmu si od něj chůdy, vyskočím na ně, okamžitě zavravorám a spadnu.

„Jak jsem řekl, hračky pro dospělé. V Asii to frčí. Jako prostředek proti stresu. Teď chtějí expandovat globálně. Najali si agenturu Sidneyho Smithe..., znáte Sidneyho Smithe?“

Přikývnu. Jakože, Sidneyho Smithe neznám *osobně*, ale vím, že to jsou naši konkurenti.

„Prostě chtějí vědět, jestli bychom do toho nešli s nimi. A já jsem dostal za úkol se na ty produkty podívat. Co si o tom zatím myslíte?“

„Trochu náročné,“ usoudím, když potřetí spadnu z chůd. „Je to těžší, než se může zdát.“

„Souhlasím.“ Vykročí ke mně na druhém páru a oba ve snaze udržet rovnováhu neustále poskakujeme dopředu a dozadu.

„Ale líbí se mi, že jsem vyšší. Je to moc prima.“

„Užitečné pro člověka, který chce přehlížet dav,“ souhlasím. „Na osla-

vách by to mohlo fungovat.“ Pokouší se stát na jedné chůďě, zakymácí se a ztratí rovnováhu. „Krucí. Po pár pivech se to *nezvládne*. Dalo by se na tom tancovat?“ Zvedne nohu, zapotáčí se a spadne. „Ne. Kromě toho, kde by to pivo mohl člověk mít? Kde je nějaký držák na pití? To je velký nedostatek.“

„Tohle nedomysleli,“ přikývnu.

„Nevyužili veškerý potenciál.“ Chůdy zase zmenší a vrátí do krabice. „Dobře, další hračka.“

„Jak to, že na to vybrali právě *vás*?“ zeptám se při skládání svých chůd.

„No to víte.“ Blýskne po mně úsměvem. „Byl jsem nejdětinstější.“ Otevře další krabici. „Vida. Dron.“

Dron vypadá jako vojenská helikoptéra velikosti iPadu a má dálkové ovládání. Nejspíš má předváděcí baterie, protože Alex ho brzy dostane do vzduchu. Když dron zamíří ke mně, s vyjeknutím uskočím.

„Promiňte,“ zvedne Alex ruku. „Teprve se to učím...“ Stiskne na dálkovém ovladači jakýsi knoflík a dron se rozsvítí jako vesmírná loď. „Páni, to je skvělé! A má to kameru. Koukněte na obrazovku.“

Vyšle dron vysoko do vzduchu a oba sledujeme obraz stále vzdálenějších chiswickských střech.

„S něčím takovým člověk může vidět celý svět,“ rozplývá se nadšením Alex a řídí dron střídavě nahoru a dolů. „Uvažte, kolik zážitků může člověk získat. Mohla byste si prohlédnout všechny italské kostely, všechny stromy v deštném pralese...“

„Virtuální zkušenost,“ upřesním. „Doopravdy byste tam nebyl. Nemohl byste se toho dotknout, ani ucítit vůni místa...“

„Neříkal jsem, že by to byl dokonalý zážitek. Mluvil jsem o zážitku obecně.“

„Právě že to není žádný skutečný *zážitek*, jenom se nad tím ve velké výšce vznášíte.“

Alex na to nic neřekne. Přivolá helikoptéru k sobě, vypne jí světla a pošle ji k sousední budově.

„Nikdo si toho nevšimne!“ vykřikne, když dron přinutí poletovat za oknem, za kterým kolem velkého stolu probíhá schůze. „Podívejte, můžeme je tajně sledovat.“ Ťukne na dotykový ovládací panel a kamera se

zaměří na natáčení lidí kolem stolu. „Zaměřit na...“ Znovu ťukne a kamera se soustředí na jakési dokumenty.

„Tohle byste neměl,“ namítnu. „To je záludné. Nechte toho.“

Alex se na mě otočí a v obličeji se mu mihne jakýsi výraz – provinilý a současně pobavený.

„Máte pravdu,“ přikývne. „Nebuďme záludní. Buďme otevření.“

Znovu na helikoptěře rozsvítí červená a bílá světla. Pak s ní opatrně manévruje k otevřenému oknu.

„Přestaňte!“ přitisknu si ruku na ústa. „Nechcete přece...“ Ale on už ji vede otevřeným oknem do zasedací místnosti.

Chvilku si jí nikdo nevšímá. Pak muž v tmavomodrém obleku zvedne oči, po něm šedovlasá žena – a brzy si na ni ukazují všichni. Na obrazovce vidíme zblízka jejich překvapené obličeje a já potlačuju smích. Dva lidé vyhlížejí pátravě z okna na ulici, ale k nám se nepodívá nikdo.

„A je to,“ podotkne Alex. „Zdálo se, že mají spoustu starostí. Teď mají hlavu plnou jiných věcí. Měli by nám být vděční.“

„Co když to byla opravdu důležitá schůze?“ namítnu.

„To určitě nebyla. Žádná schůze není důležitá. Podívejte, ono to má i mikrofon. Můžeme si je poslechnout.“ Zmáčkne knoflík a najednou z mikrofonu na ovladači slyšíme hlasy lidí v místnosti.

„Snad nás *nefilmují*?“ děsí se jedna žena.

„To jsou Číňani,“ ukazuje muž prstem na dron. „Podívejte se na ta písmena. Je to čínsky.“

„Všichni si zakryjte obličeje,“ vyžaduje jiná žena naléhavě. „Zakryjte si obličej.“

„Už je pozdě!“ vyjekne dívčina. „Už nás viděli!“

„Neměli bychom si zakrývat *obličej*!“ volá muž. „Měli bychom zakrýt zápis ze *schůze*!“

„Je to jenom koncept,“ vloží se nervózně blondýna a oběma rukama zakryje vytištěné stránky.

Muž v košili vyleze na židli a pokouší se srazit dron roličkou papíru.

„Opovaž se!“ rozčílí se Alex a zmáčkne ikonku na ovladači. Hned nato vystříkne dron na muže spršku vody a já si přitisknu ruku na ústa, abych potlačila smích.

„Vida,“ podívá se Alex. „Tak *k tomu* to je. A co tohle?“ Zmáčkne další ikonku a dron začne vypouštět bublinky.

„Krucinál!“ Muž seskočí ze židle, jako by prchal před útokem, a začne bubliny odrážet od sebe. Ze smíchu mě začne bolet nos. Bubliny poletují po místnosti a lidé před nimi utíkají.

„No dobře,“ slituje se Alex. „Už jsme se jich natrápili dost.“ Z boku dálkového ovladače vytáhne na drátku malinký mikrofon. Přiloží si ho k ústům, zapojí ho a naznačí mi, abych byla zticha. „Pozor,“ artikuluje přehnaně jako piloti RAF za druhé světové války. „Opakuji, pozor, pozor.“

Jeho hlas zahlaholí z dronu a na lidi v místnosti to má okamžitý účinek. Všichni ztuhnou a zahledí se na dron.

„Omlouváme se za nepříjemnosti,“ prohlašuje Alex tímž robotickým hlasem. „Za okamžik se vrátíme k běžnému provozu. *Bože, chraň naši milostivou královnu...*“

Nevěřím svým uším. Začne zpívat státní hymnu. „Vstaňte!“ vyštěkne náhle do mikrofonu a pár lidí u stolu napůl povstane, ale pak zase rozpačitě usedne.

„Děkuji vám,“ ukončí Alex. „Mnohokrát vám děkuji.“ Dron hbitě vyletí z místnosti a spustí se o něco níž, čímž se jím ztratí z dohledu. Lidé v místnosti se hrnou k oknu, vykukují ven a hledají, kam zmizel, každý ukazuje jiným směrem a Alex mě odtáhne z dohledu za nízkou betonovou zídku. Za chvíličku dron s vypnutými světly tiše přistane za námi. Je jasné, že nikdo z lidí v místnosti netuší, kam zmizel, a po minutě či dvou se vrací ke svému stolu. Zachytím Alexův pohled a zakroutím hlavou.

„Nemůžu uvěřit, že jste to udělal.“ Zabublá ve mně zbytek smíchu.

„Aspoň si užili trochu švandy,“ řekne. „Budou mít zábavnou historku pro kamarády.“ Zvedne dron, postaví ho mezi nás a prohlíží si ho. „Tak co si o něm myslíte?“

„Úžasný,“ prohlásím.

„Souhlasím.“ Přikývne. „Úžasný.“ Přitáhne si další krabici a přeřízne pásku. „Podívejme se na tohle! Zvláštní boty s pružinami!“

„No tohle!“ vytřeštím na ně oči. „Je to *bezpečné*?“

„A tady máme...“ Roztrhne další krabici. „Neonové svítící tenisové rakety. To je vážně trefa.“

„To bude *nejlepší* projekt,“ zajásám.

„Ano, možná.“ Zamračí se. „Jenomže tak jednoduché to zase není. Už jsme se Sidneym Smithem kdysi pracovali. Moc dobře to nešlo. Takže si to musíme důkladně promyslet, než se k něčemu zavážeme.“ Zamyšleně ťuká do sebe prsty, pak se probere. „Ale jsou to skvělé výrobky, co říkáte?“ Oči se mu rozzáří, když se rozmáchne tenisovou raketou, stiskne knoflík a pozoruje, jak raketa zasvítí žlutým neonovým světlem. „Do toho jsem se nejspíš zamiloval.“

„Takže srdce zvítězilo nad rozumem.“ Neubráním se úsměvu nad jeho nadšením.

„Přesně. Ztracené hlavy a srdce, nikdy se nedomluví, že?“

Prochází se po střeše, mává raketou nahoru a dolů. Potají se podívám na hodinky. Kruci. Už jsem tady téměř pětadvacet minut a je mi taková zima, že téměř necítím ruce.

„Asi bych už měla jít,“ prohlásím rozpačitě. „Mám spoustu práce...“

„Jistě. Zdržel jsem vás. Omlouvám se. Já tu ještě pár minut zůstanu a podívám se na zbytek krabic.“ Opět po mně blýskne oslnivě bílým úsměvem. „Omlouvám se, jsem idiot – nepamatuji si vaše jméno. Já jsem Alex.“

„A já Katie –,“ zarazím se. „Cat,“ opravím se a zrudnu.

„Dobře.“ Vypadá trochu zmateně. „Moc rád jsem se tady s vámi poplaval, Katie-Cat. Děkuju za pomoc.“

„Promiňte, jmenuju se Cat,“ utápím se v rozpacích. „Jenom Cat.“

„Chápu. Mějte se, Jenom Cat. Že zdravím Deméter.“

„Dobře. Vyřídím. Na shledanou.“ Už se chystám vyrazit ke dveřím na schodiště, ale pak zaváhám. S tímhle člověkem se moc dobře mluví a já bych tak potřebovala poradit...

„Říkal jste, že jste dělal od každého trochu,“ vyhrknu. „Takže... pracoval jste někdy s Deméter? Byla někdy vaší šéfkou?“

Alex zastaví raketu v rozmachu a dlouze a zkoumavě se na mě zadívá.

„Ano,“ řekne. „Náhodou ano.“

„Protože já se jí snažím ukázat své návrhy, ale ona si jich nikdy nevšímne a...“

„Návrhy?“

„Co mě prostě občas napadne. Simulace. Náčrty,“ vysvětluju trochu v rozpacích. „Víte, věci, které jsem udělala ve volném čase a podobně...“

„Dobře. Ano. Chápu.“ Na chvíli se zamyslí. „Má rada zní: Nedávejte Deméter nahodilé nápady v nahodilou dobu. Strčte jí pod nos *přesně* správný nápad v *přesně* správnou dobu. Když budete na schůzích diskutovat o nových řešeních, ozvěte se. Ať je vás slyšet.“

„Ale...“ Tváře mi hoří. „Já se na žádnou z těch schůzí ani nedostanu. Jsem tu služebně nejmladší.“

„Aha.“ Laskavě se na mě podívá. „Pak se tam nějak vnuťte.“

„To nejde! Deméter mě *nikdy* nepustí...“

„Ale ano!“ Alex se zasměje. „Jestli je Deméter v něčem dobrá, tak v tom, že dokáže prosazovat nejmladší členy svého týmu a dát jim šanci.“

Přeskočilo mu? Vybaví se mi představa Deméter v botičkách od Miu Miu, jak dupe Rose po prstech. Ale jestli mi chce pomoci, nebudu mu odmílovat.

„Jenom se ozvěte,“ opakuje – a jeho přesvědčení je nakažlivé.

„Dobře.“ Přikývnu. „Ozvu se. Díky!“

„Rádo se stalo. Mějte se, Cat. Nebo Katie. Podle mě vám Katie sluší mnohem víc,“ dodá a znovu máchne raketou do vzduchu. „To jen tak na okraj.“

Nevím, co na to říct – takže mu trochu rozpačitě kývnu na rozloučenou a zamířím ke schodišti. Už tak jsem se tu strašně zdržela.

Než jsem se vrátila do Deméteriny kanceláře, už měla umyté vlasy a zuřivě tloukla do počítačové klávesnice.

„Omlouvám se za zdržení,“ řeknu ještě ve dveřích. „Jdu si jenom pro laptop...“

Roztržitě přikývne. „Dobře.“

Vplížím se dovnitř, vezmu si laptop a výtisky – a zarazím se. Teď je pravá chvíle.

„Deméter, mohla bych se zítra zúčastnit vaší skupinové schůze?“ řeknu co nejdůrazněji. „Myslím si, že by to prospělo mému vývoji. Napracuju si to,“ dodám rychle. „Zůstanu tam jenom zhruba hodinu.“

Deméter zvedne hlavu a nanosekundu si mě prohlíží, pak přikývne. „Dobře.“ A vrátí se ke klávesnici. „Dobrý nápad!“

Stojím tam v úžasu a přemítám, co mi uniklo. Dobrý nápad? Zničehonic? Dobrý nápad?

„Ještě něco?“ zvedne znovu hlavu, a teď už se trochu mračí.

„Ne.“ Snažím se vzpamatovat. „Jakože..., děkuju! A ještě, toho chlápka..., Alexe..., jsem vás zbavila,“ dodám a cítím, jak mi růžoví tváře. „Totiž, jakože nemyslím tím, že jsem se ho opravdu *zbavila*. Ze střechy jsem ho neshodila!“ Zasměju se pisklavě, načež sebou trhnu a nepřírozeně se rozkašlu.

(Poznámka pro vlastní potřebu: Nesmát se v Deméteřině blízkosti. Deméter se nikdy nesměje. *Umí se vůbec smát?*)

„Ano, pochopila jsem,“ prohlásí Deméter. „Díky.“ A teď má výraz, který jasně říká: *Vypadni už konečně, ty jedna pomocná sílo*, takže co nejrychleji zmizím z kanceláře, než si to s tou zítřejší schůzí rozmyslí. Nebo než bude litovat, že mě kdy zaměstnala.

Cestou ke stolu se mi chce zavýsknout. Jsem tam! Jsem na vlně! Klidně zvládnou i milion dotazníků, když budu mít pocit, že se někam *posouvám*.

Přečtu si došlé mailý – ne že bych mívala nějaké zvlášť vzrušující – a překvapeně zamrám. Je tam jeden nový pod názvem *Pozdrav od Alexe*.

Ahoj, bylo to milé setkání. Máte zítra čas na oběd? Na setkání a pár slov o značkách/smyslu života/případně o dalším?

Alex

Celá zčervenám. Dnešní den je čím dál lepší.

Prima! Moc ráda! Kde? Mimochodem, Deméter s tou schůzí souhlasila!

Cat

Odešlu zprávu – a za chvíli mi dojde odpověď.

Výborně! Skvělá práce! Sejdeme se na Turnham Green u té pouťové atrakce. Dejme tomu v jednu a pak něco k jídlu?

Alex

Něco k jídlu. Dáme si něco k jídlu.

Čtu si to stále dokola a opatrně zvažuju, jestli je to skutečně tak skvělé, jak mi to připadá. *Něco k jídlu.* To znamená...

Jistě, neříká tím nic *konkrétního*, nicméně...

Mohl také říct: *Zarezervuju si Old Kent Road.* (Všechny zasedací místnosti v Cooper Clemmow jsou pojmenovány podle londýnských náměstí z Monopolů, protože Monopoly byly první značkou, na které kdy Adrian pracoval.) Což by bylo takové běžné. Ale pozval mě na něco k jídlu. To vypadá na rande. Minimálně to k tomu nemá daleko. Skoro rande.

Dal si se mnou rande! Opravdu senzační fešák si se mnou dal rande!

Srdce se mi rozbuší radostí. Vybavuju si jeho pronikavé oči, neklidné kostnaté ruce a nakažlivý úsměv. Oslnivý úsměv. Jeho vlasy, rozčuchané větrem na střeše. Vážně se mi líbil, přiznávám si. A já jsem se mu také musela líbit, proč jinak by mi tak rychle poslal mail?

Ledaže...

Mé radostné úvahy rázem pohasnou. Co když k tomu přizval ještě spoustu dalších lidí? Rázem je vidím rozvalovat se u stolu s pitím, vtipkovat a pochechtávat se při tom.

Jenomže to se nedozvím, dokud tam nepřijdu, že?

„Co je?“ zajímá se Flora, která jde kolem s hrnečkem čaje a všimne si mého přihlouplého úsměvu.

„Nic,“ odpovím ihned. Floru mám ráda, ale je tou poslední, s níž bych se o tento zlatý nuget chtěla podělit. Vyzvonila by to všem a bylo by po radosti. „Hele, jdu na zítřejší schůzi,“ řeknu místo toho. „Deméter mi to dovolila. Bude to moc zajímavé.“

„Skvělé!“ Flora se mi koukne na stůl. „Jak pokračuješ s tím příšerným opisováním dat? Pořád nemůžu uvěřit tomu, že ti to Deméter uložila. Je to taková kráva.“

„Mně to vůbec nevadí.“ Nic mi teď nedokáže zkazit náladu, ani krabice plná dotazníků.

„Tak se měj,“ loučí se Flora. A je už o dva kroky dál, když se co nejlhostejněji zeptám: „Poslyš, teď jsem se setkala s jakýmsi Alexem, a nemůžu si vybavit, co tu vlastně dělá. Víš o něm něco?“

„O Alexovi?“ Obrátí se ke mně se svráštěným obočím. „O Alexovi Astalisovi?“

Uvědomím si, že jsem se na jeho příjmení v mailu vlastně *nepodívala*.

„Možná. Je vysoký, tmavovlasý...“

„Alex Astalis.“ Najednou vyprskne smíchy. „Ty ses setkala s Alexem Astalisem a ,nemůžeš si vybavit, co tu dělá‘? Co takhle ,je tu partner‘?“

„On je... *Cože?*“ vykoktám.

„Alex Astalis!“ opakuje, jako by se mi to snažila připomenout. „*Jistě* to víš.“

„Neslyšela jsem o něm,“ zaváhám. „Nikdo se nezmínil.“

„Jistě. Pracoval teď v zahraničí, takže asi...“ Nakloní se ke mně důvěrně. „Ale jméno Astalis jsi určitě slyšela.“

„Jako ten...“ Zaváhám.

„To si piš. Aaron Astalis je papínek.“

„Aha.“ Tak to je docela šok. Protože „Astalis“ je přibližně takové příjmení jako „Hoover“ nebo „Biro“. Prostě má zvuk. Je to *jedna z nejsilnějších reklamních agentur na světě*. A Aaron Astalis konkrétně znamená: *Člověk, který se topí v penězích, který změnil v osmdesátých letech podobu reklamy a loni chodil s tou top modelkou*. „Jejda,“ vydechnu. „Jak se ta holka vlastně jmenovala?“

„Olenka.“

„Správně.“

Miluju, že Flora okamžitě pochopí, že mluvím o té top modelce.

„Takže Alex je jeho syn a náš šéf. Teda, jeden z nich. Zhruba na Adriannově úrovni.“

Sáhnou po láhvi s vodou a ve snaze trochu se uklidnit ji vypiju. Ale vnitřně ječím, *Kdooooože?* Fakt se mi to stalo? Půjdu skutečně na oběd s tím super fešákem, který je současně mým *šéfem*? Cítím se jako ve snu. Jako by život prošel kolem, nakoukl do mých krabic s dotazníky a prohodil: *Ale to jsem nějak popletl. Nechtěl jsem tě zavalit takovými kravinami. Tady máš cenu útechy*.

„Vždyť je tak *mladý*,“ vyletí ze mě, než se stačím ovládnout.

„Jo tohle.“ Flora téměř pohrdavě pohodí hlavou. „No to víš. On je tak trochu génius. Univerzitou se vůbec neobtěžoval. Před lety, když mu bylo

zhruba dvacet, pracoval pro Deméter jako řadový pracovník. Ale hodně brzy se osamostatnil. Víš, on vlastně udělal Whenty. Vytvořil pro ně logo a další věci.“

„Opravdu?“ Trochu mi spadne brada. Whenty je kreditka, která zčistajasna prorazila na trhu a ovládla ho. Proslula jako jedna z nejúspěšnějších značek, které se kdy na trhu objevily. Hovoří se o ní na přednáškách o marketingu a podobně.

„Pak ho Adrian přivábil do Cooper Clemmow. Ale často jezdí do zahraničí. Je dost... však víš.“ Pohrdlivě pokrčí nos. „Takový.“

„Jaký takový?“

„Myslí si, že je nejchytřejší, chápeš, jako proč se zabývat ostatními?“

„Vida,“ podívám se. To se Alexovi, kterého jsem před chvílí potkala, příliš nepodobá.

„Jednou se objevil u mých rodičů na večírku,“ pokračuje Flora tímž tónem. „Téměř se mnou *neprobodil ani slovo*.“

„Páni.“ Snažím se sdílet její rozhořčení. „To je... příšerné!“

„Nakonec celý večer proklábosil s jedním dědkem. O *astrofyzice*, nebo něčem podobném.“ Znovu sraští nos.

„Strašné!“ řeknu rychle.

„A vlastně, proč se o něj najednou tak zajímáš?“ Flora na mě upře zvědavý pohled.

„Jenom tak!“ vyhrknu. „Prostě jsem nevěděla, co je zač. To je všechno.“

Čtyři

Když se večer vracím domů, nic mi už nemůže zkazit náladu. Ani déšť, který se spustil uprostřed odpoledne a postupně zesílil. Ani autobus, který projel středem louže a od hlavy k patě mě pocákal. Ani parta pošklebujících se kluků, když jsem si ždímal sukni.

A při otvírání dveří od bytu si prakticky prozpěvuju. Mám rande! A půjdu na skupinovou schůzi! Všechno je nádherné...

„Auvajs!“ Tvrdý náraz na cosi mě rychle vrací do skutečnosti. U jedné strany naší haly stojí stěna z hnědých kartonových krabic, kolem které se sotva protáhnu. Vypadá to u nás jako ve skladišti Amazonu. Co to krucinál je? Shýbnu se, abych si přečetla adresáta, kterým je Alan Rossiter, a zhluboka si povzdychnu. To jsem mohla čekat.

Alan je jedním z mých spolubydlících. Je to designér webových stránek/fitness blogger, a neustále mě zasypává „fascinujícími“ fakty, která nechci slyšet, o definici svalů, hustotě kostí a funkci střev. Jakože, *fujtajbl*.

„Alane!“ zaťukám mu na dveře. „Co je to za krámy tady v hale?“

Za chvíličku se jeho dveře otevrou a Alan osobně na mě shlíží z výšky. (Je hodně vysoký. Ale má k tomu také velkou hlavu, takže se tak moc *vysoký* nezdá. Ale vypadá hodně *divně*.) Má na sobě černé tričko, kraťasy a v uchu sluchátko, do něhož si pouští takové inspirativní záležitosti, jako *Ovládni své tělo, ovládni svět*, k čemuž mě chtěl kdysi také přemluvit.

„Cože?“ ptá se nechápavě.

„Ty krabice!“ ukážu na přeplněnou předsíň. „Ty jsou tvoje? Hrozí nebezpečí požáru!“

„To je moje syrovátka.“ Otevře jednu krabici a hodí po mně plastický sáček s nápisem: ORGANICKÁ SYROVÁTKA: VANILKOVÁ PŘÍCHUŤ.